

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- **заменик тужиоца за ратне злочине Миољуб Виторовић,**
- **пуномоћници оштећених, Наташа Кандић и адвокат Драгољуб Тодоровић,**
- **сви оптужени,**
- **браниоци, адвокат Здравко Крстић, адвокати Градимир Налић и Игор Олујић, адвокат Војислав Вукотић, адвокат Миладин Живановић, адвокат Јасмина Живић, адвокат Бранко Лукић, адвокат Ђорђе Калањ, адвокат Бранко Димић, адвокат Гордана Живановић, адвокат Слободан Живковић, адвокат Бранислава Фурјановић, адвокат Миодраг Планојевић и адвокат Радослав Шошкић, по заменичком пуномоћју.**

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес ОДРЖИ.

Претрес је ЈАВАН.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало тише тамо, деконцентришете ме.

Главни претрес СЕ НАСТАВЉА у 9 часова и 45 минута испитивањем оптуженог РАДИСАВА ЈОСИПОВИЋА, па СЕ УДАЉУЈУ из суднице сви остали оптужени који нису изнели одбране и саопштава им се да је наставак главног претреса дана 18. септембра 2008. године у 9 часова и 30 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете да изађете, с тим што ће Јован Димитријевић остати, не у судници, него да сачека у суду, у случају да данас стигнемо да започнемо са његовим испитивањем. Господине Јосиповићу, изволите, господине Димитријевићу, хтели сте, да ли је неки проблем са тим слушалицама?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Стварно нема смисла, постајем и сам себи досадан. Ја се обраћам због тих слушалица, те слушалице су јуче некако и прошле, али имам страховите сметње у томе, страховите сметње. Ја се обраћам овим људима који ме воде ту, они кажу да сам дужан да се обратим Вама. Међутим, то некако до десет сати и ради, од десет сати, који су разлози томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви можете у сваком тренутку да кажете када не чујете, Ви сте јуче и прекјуче били на претресу, седели, слушали, ту питали и ниједног момента не кажете да ту нешто не функционише, оног момента када нешто ту не чујете, Ви подигните руку.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја врло, врло, врло слабо чујем, скроз слабо. Немам разлога да лажем.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Умете ли Ви да појачате то?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Молим?

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Умете ли да окренете да буде мало јаче?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Има појачало, али то не може да се чује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једино оног момента када, да ли сада чујете на те слушалице?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја чујем, али уз велики напор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оног момента када ту нешто не буде у реду, када не чујете, Ви подигните руку, ми ћемо Вас сместити ту негде у судници да боље чујете, ја немам другог решења.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја тражим само да чујем, није важно да ли ћу да седим на Марсу или не знам ни ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када не будете чули, оног момента када те слушалице нешто не функционишу, Ви подигните руку, ми ћемо Вас ту сместити унутра, да седнете и шта друго да Вам кажем.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан. Господине Јосиповићу, Ви сте нам јуче у Вашем излагању одбране рекли да нисте били заменик командира чете, јер формацијски то тако није у то време било регулисано, већ само формацијски батаљони су имали заменике, како сам ја разумела. А у истрази сте истражном судији управо тврдили супротно, да сте били

командир, заменик командира чете и да је формацијски то тако регулисано, да је увек командир првог вода заменик командира чете.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Дозволите да мало појасним. Значи, у организацијској структури пешадијских јединица, у то време ЈНА, чета нема своју команду. Команда у јединицама пешадијским налази се тек на нивоу батаљона, а то што сам рекао да је командир првог вода формацијски заменик командира чете, односи се на следеће – само у случају одсутности командира чете, њега замењује командир првог вода, односно у случају одсутности командира првог вода, заменик командира чете може бити и командир другог вода, зависно од тога ко је од старешина одсутан или можда чак прецизније речено, када је командир чете одсутан, замењује га тренутно најстарији по чину. Моја улога као командира вода је равноправна са улогом остала два командира вода. Ја немам никакве ингеренције над њима, уколико је присутан командир чете. Командир чете је тај који издаје наређења за све командире водова. Ја нисам као командир првог вода када је командир чете присутан, нисам овлашћен да издајем наређења командирима других водова, нити људству које не припада првом воду. Значи, моја улога као некога ко је највиши по чину тренутно, ја сам могао бити и водник по чину, али бих у том случају пошто смо равноправни, значи по чиновима, сва тројица смо равноправни, ја као командир вода у одсутности командира чете, он би ме могао овластити да ја њега замењујем. Значи, моја улога и место је апсолутно иста као и свих командира водова који на сву срећу се не налазе овде, нити треба да се налазе, јер људи нису били у команди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, разумели смо, значи није постојало. У случају да је он одсутан, Ви га замењујете?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Јесте, ја га замењујем, значи уколико или уколико виши претпостављени старешина пренесе овлашћење на некога од командира водова да замењује командира чете у командовању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, ја сам Вас јуче питала када Ви први пут сазнајете да ће неки заробљени људи, односно притворени мештани, Хрвати, ићи у ту акцију, Ви кажете, ту када сте били испред задруге. Када сте саслушани код истражног судије, Ви сте рекли да је Дарко ујутру рекао да ће неки заробљеници, један број заробљеника ићи у претрес терена.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ту се очигледно ради о једној омашци, то је по мени лапсус, омашка језика, јер сам ја рекао да се не сећам да је помињао заробљенике, а да је онда поменуо да ће бити заробљеници, очигледно се ради о омашци, али немогуће да три секунде пре тога кажете да није рекао, а након тога сте рекли, значи он је човек поменуо само један број мештана. Први пут сазнајемо за те људе на, у том

тренутку када се налазимо у дворишту те задруге, односно на самом улазу у ту задругу, тако да се ту очигледно ради о лапсусу, јер ако се узме комплетна реченица, како сам код истражног судије рекао, може се видети да на почетку кажем да није помињао заробљенике, а доле кажем да се сећам да је поменуо заробљенике, мислим, омашка језика чиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, не знамо о каквој Ви омашци језика причате, Ви сте у два наврата, овде постоји транскрипт, значи нема ту нешто да је омашка језика.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја бих Вас замолио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте у два наврата рекли, описивали сте овде састанак ујутру, па сте рекли: «Ја не могу тачно да се сетим у ком контексту је Дарко поменуо заробљене цивиле, али се сећам да је поменуо да ће са нама ићи један број заробљеника»; то је значи на једној страни, па Вас онда адвокат Јасмина Живић пита, «Рекли сте, уствари, да је Дарко Перић поменуо да ће један број заробљеника ићи са Вама, да ли Вам је споменуо због чега»; а Ви кажете: «Па, знате шта, ја се сећам да је Дарко то, не могу тачно да се сетим контекста у ком је то речено, али знам да је рекао да ће један број заробљеника, ја сам тада стекао утисак више, да би то требало да буду као водичи» и тако даље, акценат је на овоме да је поменуо да ће заробљеници ићи, о томе се ради.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, знате шта, ту је, очигледно, што каже, можда се ради о терминолошкој непрецизности, што каже, када дајете некакав исказ, можда сте и под страхом и тако даље, значи, мени је у сећању да је човек помињао мештане, а да смо људе, да су заробљени, видели тек у тој задрузи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви два пута.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја уопште нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви два пута, само мало сачекајте, Ви два пута истражном судији објашњавате и стално тврдите да је Дарко рекао заробљеници да ће ићи, а јуче мени нешто друго причате, па можете ли то мало да појасните?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја, колико ми је у сећању, стојим на становишту да су спомињани мештани и управо то што је речено ту на једном месту, да смо очекивали да ће то бити један број људи који ће бити водичи, с обзиром да се налазимо на терену који не познајемо, да нисмо имали прилике нити на топографским картама и да смо непосредно пред спуштање мрака, дошли у то село и да нисмо били у ситуацији, значи ја сам то тако схватио, тако доживео, кажем, можда је мало и терминолошка непрецизност приликом изношења, треба бити јако сконцентрисан, јер свака реч, ево у неком тренутку, испадне да има реп и да се може за њу закачити нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда сте, такође, истражном судији тврдили да ће један део јединице, да је један део јединице обезбеђивао задругу, ту где су били ти затворени људи. А јуче мени на претресу тврдите да је то неко сазнање касније, истражном судији нисте спомињали да сте то Ви нешто накнадно сазнали.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, можда нисам прецизирао, али верујте, није ми баш потпуно у сећању дешавања око те задруге. Заиста не бих могао сада да будем искључив и да кажем, еј, не знам овако, онако, али чињеница је да сам дошао касније до сазнања да је било и наших људи који су ту обезбеђивали задругу. Ја заиста не знам да су постојала два затвора, то ми није непознато, а сада, да ли ми је то било тада присутно, можда се деси у крајњој линији, јединица која се налази у некој месту и добије некакав задатак, између осталог, и ако је то обезбеђење неких објеката где се налазе некаква притоврена лица, по неком мом схватању, не представља ништа што би било кажњиво ако учествују у обезбеђењу тог објекта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте тада имали то сазнање, да војници из чете иду да обезбеђују неки затвор?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Нисам сасвим сигуран, верујте, значи ево сада сте ме поколебали, нисам заиста то сто-посто сигуран да ли сам у том тренутку имао сазнања или сам можда до њих касније дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Један војник Пребег Борисав, чији је то вод?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ја заиста не знам у ком воду је тај човек био, знам да није био у мом воду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није био у Вашем?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он тврди у свом исказу у истрази да сте га Ви или Влајковић распоредили тамо да иде да обезбеђује ту задругу где су затворени људи?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: То је апсолутна неистина. Мој вод је обезбеђивао школу и ја нисам имао ниједан једини разлог да било ког војника из других водова одређујем на неке дужности у селу, значи, апсолутна неистина. Чак сам убеђен, ево да изведете мене и још двојицу, тројицу људи, да тај човек уопште не би знао ко сам ја, да ме препозна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је приликом Вашег разговора са војницима, значи после оног састанка са Дарком и командирима водова, да ли је после, када сте разговарали са војницима у спаваони или где сте већ тај разговор у школи обавили, да ли Ви њих обавештавате, да ли им кажете, да је Радован Влајковић одбио наређење?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Колико се ја сећам, ја сам рекао шта се дешавало на састанку, значи изнео сам им задатак и све то што се дешавало на састанку, Радован није за то да идемо док немамо оклопна средства и да је он, практично, одбио да командује јединицом у том задатку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви њима кажете, војницима, да ће неки добровољац из јединице «Душан Силни» бити сада командир чете?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Добровољац из јединице «Душан Силни».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Односно на том задатку.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Није постављен да буде командир чете, он је само водио у ту акцију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ће у тој ситуацији бити командир.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Значи, није био командир чете. Ја се заиста не сећам да ли је, да ли сам ја том приликом, не сећам се да ли сам то људима тада рекао, не сећам се. Иначе, он није могао бити никако командир чете, он је само могао бити неко ко може да поведе у ту акцију, као неко ко се налази ту и познаје терен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, не сећате се ко је водио, то сте у одбрани тврдили, ко је водио војнике од школе до задруге. Које је то растојање од школе до задруге?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, ја не могу тачно да се одредим која је то удаљеност, али знам да је прилично близу, колико је мени у сећању, како се скрене иза угла школе, па, близу, али заиста не знам колика је удаљеност, кратка сигурно, вероватно, па хајде, да ето кажем, сигурно можда до двеста метара, не верујем да је више, колико је мени у сећању, нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, јуче сте говорили да сте Ви и један број војника ушли у задругу. Ко Вама наређује да уђете у задругу и због чега улазите у задругу?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја се уопште не сећам да нам је неко наредио, него, једноставно, када смо дошли ту, вероватно смо спонтано ушли у задругу. Не сећам се да је било ко наредио да уђемо у задругу, заиста се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Спонтано сте ушли ту?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Да, па оно, идете ту, сада, чело колоне је скренуло, заиста се не сећам, верујте ми, али сам сигуран да нико није наредио у том смислу, е сада, стој овде, сада ви улазите у задругу или не, него вероватно један број људи који се налазио на челу колоне или бар ближе челу колоне је ушао у ту задругу, а међу њима сам био и ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Били сте ту близу чела, па како то спонтано, Ви сада крећете на неки задатак и сада улазите негде у неки објекат који, како знате Ви да ту треба да уђете, не разумем то спонтан улазак неких четрдесетак војника у неки објекат?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Вероватно смо ушли због тога што је тај ко је у том тренутку водио јединицу, ушао ту, Дарко је био тада са нама. Да ли је он човек ушао, па смо ми за њим ушли, заиста не могу да се сетим, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли Ви добијате неки задатак ту у тој задрузи, када сте ушли у то двориште везано за те људе, за које сте видели да су малтретирани, да их изведете одатле или да спроведете?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја никакво наређење нисам добио, нити од командира чете, нити од команданта одреда, везано за те људе, апсолутно никакво. Дарко ми се уопште није обраћао, у том тренутку Дарко није пренео команду на мене, а могао је као на некога ко је командир вода, могао је да пренесе команду на мене јединицом. Он то човек није урадио, уопште ми се није у тим тренуцима обраћао. Значи, никаква, апсолутно никаква наређења ја нисам примио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је тих војника заједно са Вама, ушло у задругу?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не бих могао да одредим број, али један мањи број, заиста не знам, не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сада они ту раде у том дворишту, Ви и ти војници, шта радите?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Једноставно смо стајали и ето, кажем, видели смо те сцене, те које сам јуче описао. Када смо то видели, што каже, овај, једноставно смо склањали главе и чекали да што пре изађемо одатле. Значи, апсолутно ништа не радимо, осим што смо, ето, нажалост присуствовали тим сценама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте у истрази баш за тај моменат и те сцене, неког Петронија.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Да, то име ми је остало у сећању, али када данас видим овог човека овде, име за које бих ја везао то име, не одговара ми, можда ми је овај човек познат нешто мало по физиономији, не бих смео да будем искључив, али човек за кога ме то име асоцира и везује, Петроније је био много крупнији човек него што је то овде присутни господин Петроније Стевановић. Заиста, значи неко ко је баш крупан. Господин Петроније је можда мог раста или можда чак нешто нижи, јесте мало пунији, али сигурно није тај човек на кога ме то име асоцира.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те немиле сцене, кажете, видели сте тамо неко боцкање ножем и тако даље, како то боцкање, мало нам то опишите, шта је то боцкање?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, знате шта, људи су једноставно ту, сада да ли је тај човек неколико њих који су седели, он пролази са њим и онако врхом ножа их, управо тако, боцка, мислим није их нешто ударао, убадао не знам колико, овај, бар по мојој оцени, по покретима се не види да је то неко силовито убадање, него управо тако пролази, значи и боцка их.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели, да ли је ту неко повређен, да му иде крв, да је то нека тежа повреда?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Нисам имао прилику да видим да је неко крварио. Можда и због положаја у коме су се ти људи налазили, можда ми то због тога није било и уосталом, ту се и креће један број људи од којих ви не видите и не гледате све да то осмотрите, што каже, јер није пријатно то гледати. Сигурно је нешто у томе и промакло, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сем тог боцкања ножем, како кажете, да ли видите још нешто у тој ситуацији, да неко некога удара неким предметима?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Видео сам да је било таквих случајева да је неко држао некакву палицу и да је ударао људе, то сам видео, ко је, не знам, јер ја никога од тих људи нисам познавао, први пут смо се ту нашли, кажем, згрожени и уплашени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко то ради, да ли имате у том моменту сазнање ко су ти људи који то раде?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја заиста нисам знао, по мени, кажем, ето, оно што сам јуче рекао, ја бих то дефинисао као добровољци из одреда «Душан Силни». Да ли су то ти људи или нису, опет нисам сигуран, али кажем, то је било присутно тамо, има добровољаца «Душан Силни» и за мене су то сви ти људи то, припадници одреда «Душан Силни».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли у том тренутку, да ли су то људи који то раде, били у униформама?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, мислим да је ту био један уопште шаренолик састав. Да ли су били у униформама или нису или можда у неким деловима униформе, да су горе имали блузе, а можда доле цивилне панталоне, оно обично су то фармерке и шта знам, не бих заиста са сигурношћу смео да тврдим да су били комплетно униформисани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се Дарко у том моменту налази?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ја не знам где се Дарко налази, знам да је човек дошао са нама у то двориште, где је у том тренутку био, заиста не знам, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Да ли је он ушао човек у зграду тамо, да са неким разговара или не, или је био ту непосредно, заиста не знам, не сећам се тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли у том дворишту задруге Вама наређује неко неки покрет негде, шта се ту дешава?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, тај човек који је преузео да води ту акцију, он је наредио да се изађе или су већ ти људи изашли који су били доле и онда је наређено да и ми изађемо и да се постројимо са обе стране те колоне коју су ти људи који су били у задрузи, формирали. Да ли је њему још неко помагао, заиста не знам, да ли се још неко укључивао у то, нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где Ви први пут видите тог човека, како знате да је то тај човек који ће командовати акцијом?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја заиста не бих могао да кажем, на који начин сам то сазнао, како, али први пут тај човек се појавио по мени, колико мене сећање служи, управо ту у задрузи, а како смо ми сазнали како, ја заиста не знам, не сећам се. Значи, нико ме са њим није упознао, да сам се ја са човеком руковао, да смо се представили један другоме, то не, али да ли нам је неко, вероватно нам је неко рекао, то је човек који ће ићи да вама, који ће то водити, а ко је то био, заиста не сећам се, верујте ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте у истрази нека два мештана водича. Ко је то?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја имена тих људи нисам знао, чуо сам када је почео овај поступак, знам да су била та двојица људи мештана водича. Шта су они били по народности, ни то тада нисам знао, кажем, нисам се упознао са тим људима, али знам да сам видео те људе који су били водичи. Они су, ја мислим, чак били издвојени овако када смо ми изашли, да су стајали ту на улици, колико мене сећање служи, да су стајали мало са стране и да су после се прикључили том човеку који је стајао на челу колоне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли ти добровољци који, кажете, у дворишту задруге, видите да ту нешто боцкају те људе, повређују, да ли и они крећу у ту акцију са вама?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Колико је мени у сећању, то нису ти људи који су кренули са нама у акцију. Ти људи који су, да тако кажем,

учествовали у том малтретирању мештана, мислим да се нису прикључили колони.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, како је изгледао тај човек за кога не знате како сте уопште дошли, да кажем, како сте се упознали, кажете, нисте се ни упознали, не сећате се уопште, тај који ће командовати, како је изгледао?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Разумео сам Вас. Знате шта, ја заиста, заиста не могу да, тај човек ми уопште није негде у сећању да бих могао да га опишем на овај или онај начин. Заиста нешто немам представу о изгледу тог човека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни на који начин?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не, уопште ми није у сећању, значи нити како је одевен, раст, да ли је плав, црн, не знам, верујте, заиста, значи није ми то у сећању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је имао неку униформу и ако је имао, каква је та униформа? Да ли Вам је то остало у сећању?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, заиста не знам, кажем, то везано за њега, баш немам у сећању, не сећам се ни да ли је човек униформисан, на који начин, знам да је једна група тих добровољаца која је ишла са нама, имала ту овај некакве СМБ униформе. Сада, да ли је ту била још једна група која је била нешто различито обучена, мени то нешто није у сећању, али знам да је било тих сивомаслинастих униформи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, у том кретању, причали сте неке четири колоне, две колоне су ови цивили унутра, са стране Ви као војска, реците ми, где се Радован Влајковић налазио у кретању, где Ви, а где чини ми се да сте рекли да су ови командири водова, ова двојица, нисте сигурни да ли су обојица или како?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја сам сигуран за Живана Стојковића да је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, за једног нисте сигурни.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Пардон, за Мирослава Плавшића, за Мирослава Плавшића сам сигуран да је био човек, за Стојковића нисам сигуран да ли је био, ја сам се кретао, значи у оквиру колоне нешто мало изнад средине колоне, а Радован Влајковић је био нешто испред мене. Значи то је по мом сећању, отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са које стране те колоне, четири колоне, да ли са леве или са десне стране?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Радован и ја се налазимо са леве стране те колоне, значи, ближе средини пута, да тако кажем, значи не уз десну ивицу, него.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, ко у том кретању том колоном, ко ту командује, ко каже – скрените, станите, ко командује Вашим војницима?
Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ми током кретања нисмо имали некаква заустављања, док нисмо дошли до те ливаде, а када смо дошли до ливаде, ја сам чуо, кажем, претпостављам да је то тај човек који је одређен да командује. Да ли је то неко други из групе људи који су се у том тренутку затекли са њим на челу, ја заиста не знам, али значи, глас ми није био познат да бих могао, значи сигуран сам да није био Радованов глас, једино сам то сигуран, сада ко је од тих људи, заиста не знам, да ли је то тај човек наредио, претпостављам да је он или можда неко ко се нашао, кажем, нисам људе познавао, да бих могао по боји гласа, а визуелно нисам имао контакт са њима, јер су ипак били у колони испред мене и нисам могао да видим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, не знате ко је наредио?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Скретање у ту ливаду?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не, не, кажем, моја је претпоставка да је то урадио тај човек који је водио колону.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, да ли је одмах са асфалтног пута дошло до скретања у ливаду, чим сте стигли ту?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, тај асфалтни пут, односно ливада се налази непосредно, значи, ту је један јарак, канал уз асфалтни пут, одмах са асфалтног пута преко јарка смо ушли у ту ливаду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, пошто је то излаз из села Ловас, да ли сте у том кретању до те ливаде, прошли неки војни пункт?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја се не сећам, не сећам се да ли смо проши војни пункт, колико се сећам, на том делу пута, да није било, по мом сећању, а можда и јесте, дозвољавам могућност да ли, заиста ми није у сећању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли Вам је у сећању да ту на том путу постоји нека ћуприја, неки мостић?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је у том кретању колоне на том путу, пре скретања у ту ливаду, дошло до измене колоне, да је сада неки другачији поредак те колоне?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не, ја се сећам да је колона онако како је кренула, задржала ту своју структуру, значи од четири колоне, нисмо се ништа мешали, значи, мештани су ишли унутар, а ми смо били са леве и десне стране тих људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је евентуално дошло до ситуације да Ви сада будете у средини, а они са стране, да измените само распоред ваш?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не, распоред нисмо мењали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете да нам опишете ту ливаду засађену детелином, колике је, отприлике величине, шта се налази по њеним ивицама са леве стране, са десне, на крају ливаде, до асфалтног пута и тако даље?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, ја ћу покушати онако што каже, колико ми је то у сећању, после ове временске дистанце. Мислим да је то ливада можда са неких стотинак метара дужине, или можда нешто мало више и можда, рецимо, педесет, шездесет или до седамдесет метара ширине. На њој је, значи, млада детелина. Са леве стране те ливаде, значи, гледано паралелно са путем, према селу Товарник, значи тај асфалтни пут, налази се тај јарак, канал који сам малопре поменуо, а горе негде, то је једна блага, да тако кажем, узвисина, чини ми се да је било, да ли је то пар воћки да ли сам видео или заиста нисам сигуран потпуно шта се на том другом крају налази, али колико ми је, кажем, у сећању, чини ми се да сам видео да је ту можда било или су то можда била нека појединачна стабла неког дрвета или неке од воћки, али нисам потпуно сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, а описујући гледано од асфалтног пута, да ли се ту негде налазе неки силоси и ако се налазе, где, са које стране?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Гледајући према Товарнику, значи ти силоси се налазе, долази прво ливада, иза те ливаде иде макадамски сеоски пут, иза тога долази та живица обала и иза тога на удаљености можда једно стотинак, двеста метара, се виде ти силоси.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су се на крају те детелине, а гледано, односно ливаде, а гледано са асфалтног пута, налазили неки кукурузи?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: На крају те ливаде?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, гледано са асфалтног пута?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, ја нисам потпуно сигуран да ли је, могуће да је то било кукурузиште горе некакво, али нисам потпуно сигуран, могуће да је било кукурузиште, у том једном делу, можда тамо при крају те ливаде, да тако кажем. Значи, ако се окренемо са пута и гледамо по ширини ту ливаду, могуће је да је у једном делу те ливаде, можда се то простирало и даље, ја заиста не знам, кажем, нисам имао прилику да нешто детаљније око тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тај споредни, кажете, макадамски пут, где се он налази, гледано са асфалтног пута, са десне ивице ливаде или са леве?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Гледано са асфалтног пута, значи ако се окренемо челом према тој ливади, он се налази са леве стране те ливаде, односно ако се крећемо дужином, на крају те ливаде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јуче сте помињали да је у тој ливади, ти људи који су се кретали, разгртали детелину. Да ли можете да објасните, у том моменту када Ви то видите, да ли је то њима неко наредио и шта за Вас представља у том моменту да неко ногама разгрће детелину?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Знате шта, ја сам видео да су ти људи разгртали детелину и ми који смо ишли иза њих смо такође врло пажљиво, значи морате разгрнути, јер кроз детелину се не може продрети погледом до тла да видите шта се доле налази, да бисте били сигурни да можете безбедно стати, морате опрезно се понашати и видети шта се ту налази. А ко је наредио да то раде, ја заиста не знам, али, једноставно, када сам видео да ови људи који иду испред то раде, онда сам искрено и ја то радио који сам се кретао иза њих, јер сам видео да то испред раде. Ко је то наредио, не знам, заиста не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то разгртање детелине било због тога да погледате да ли се доле налазе мине?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, знате шта, подручје ратом захваћено, ту се налази некаква детелина, налазите се на непознатом терену, поменуто је да у рејону винограда се може очекивати да буде некаквих, будите пажљиви, може се десити да буде мина и тако и сада када се нађете у једној таквој ситуацији, можда је то некога асоцирало да је евентуално и та ливада представљала некакву опасност. Ја заиста не знам шта би друго могло, што каже, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су се ти људи држали за руке?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Тога се не сећам. Знам да су били на блиском растојању, а да ли су се држали за руке, не бих знао да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, кажете да не знате ко је издао наредбу да се уђе у ливаду. Реците ми, то кретање по ливади, ко издаје наредбе, какве наредбе и на који начин идете у кретање?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, када смо ушли у ливаду, тај човек који је водио акцију, је значи наредио да се ти људи, да тако кажем, построје у стрељачки строј, фронтално по тој ливади и онда је кренуло се преко те ливаде, односно по дужини те ливаде, не преко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када кажете фронтално, да ли су им лица тих људи окренута према силосу, према?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Да, лица су им значи, поглед је усмерен, односно лице је усмерено, предњи део тела је усмерен ка силосима, јер то је правац простирања те ливаде и правац кретања којим смо ми ишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта даље тај човек наређује, ко војсци, мислим на чету, противдиверзантску чету, војнике, ко њима издаје наређење?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Верујте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Вама?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ту није било никаквог наређења, једноставно се крећемо, никаквих наређења нема, долазимо до прве, да кажем мине, коју су људи уочили, човек је подигао руку, викнуо «мина», значи никаквих наређења није било, сви смо стали аутоматски, чим је човек сигнализирао да је угледао мину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, како војници без икакве наредбе улазе у ту ливаду, откуд они знају шта ће да раде ту, ко њима издаје наредбе, постројите се, ко каже тамо ко ће како да се креће, ко ће да буде у ком поредку, ко прва, друга, трећа врста?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Тај добровољац који је водио, значи, он је наредио људима који су ишли са нама у колони и тим мештанима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то ми је јасно, то смо чули.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: И нормално, ушли смо, кренули су они да улазе, ми смо заједно са њима, чак није ни цела јединица ушла, значи то један део те јединице који се налазио ближе челу је ушао, а онај део који је био на зачељу, није ни ушао у ту ливаду, значи није то било сада наређење, е сви уђите у ливаду, није било тако наређење, ја се заиста не сећам, да је неко тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За ове војнике Ваше који су ушли, ко је њима издао наредбу да уђу ту?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Једноставно, људи који су били на челу колоне, улазе у ливаду, ми смо заједно се налазимо у строју, сви смо ми заједно са њима ушли, кажем, сви, мислим на те који су ушли у ливаду. Један део јединице је остао на путу и мислим да је и, сада како, заиста не можете све да се сетите, мислим, седамнаест година је изузетно дуг период, али да ли је неко рекао, сада идите ви иза њих, или овако, заиста ја не могу то да се одредим, али знам, значи, то чело је ушло, тај човек који је водио колону је ушао и кренуо, вероватно је рекао, људи, распоредите се у стрељачки строј и то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та прва врста су били ко?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Прва врста су били мештани села Ловас, иза њих су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су сви они у првој врсти?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Да, да, они су у првој врсти, иза њих на неколико метара растојања, кретала се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то неколико метара?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, рецимо, максимално до десетак метара, само може бити краће, али кажем, неко моје сећање је да је то максимално десетак метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истрази је то мало дуже било, али сада је.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, десетак метара, рецимо сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Скраћује се то растојање, добро.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не знам, заиста, овај, десетину метара, иза њих су значи били једна група тих добровољаца и на удаљености можда једно двадесетак, двадесетпет метара, налазимо се ми ту, значи то је неких двадесетак метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је Ваших војника ушло у детелину, сви или, рекли сте један део, претежни део или мањи, већи?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, ја мислим да је већи део јединице ушао овај у ту детелину. Сада колико тачно по броју, верујте да не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ови што су остали, да ли је то била нека команда да они остану тамо на асфалтном путу или како су знали ови, једни улазе, а једни остају, како војска зна?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја се заиста не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ту била нека команда ту, ви ћете остати на путу, ви уђите у детелину, кретаћете се?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја заиста не знам да ли је било, не сећам се да је било неке команде у том смислу, ко ће остати горе, не сећам се, верујте ми, не бих могао да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, какву наредбу и ко издаје наредбу цивилима да се крећу кроз детелину?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, то је вероватно тај човек који је водио акцију. Кажем, ја по гласу не можете ни све људе које познајете, не можете све препознати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То вероватно ми ништа не значи, или знате да је он дао.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не знам са сигурношћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете са сигурношћу?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је било ту неке наредбе тој другој врсти - добровољци, да се и они крећу за цивилима и да ли су се кретали или цивили одлазе, а они остају ту?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Једна група добровољаца се креће иза њих. Сада, да ли је њима наређено или није, ја не знам, или су они самоиницијативно били ближе, били издвојени, а знам да је један број тих људи који нису припадали јединици, а налазили су се том приликом са нама, се кретао, такође, у овој колони.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Врсти.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: У врсти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли та трећа, Ви сте назвали стрељачки строј, за све то сте рекли, а да ли та трећа врста, да ли и они исто се крећу, односно војници и Ви са њима?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Да, и ми се крећемо иза њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко војницима издаје наредбу да се крећу?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја заиста не знам, не сећам се ко је то издао наредбу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли се сећате у том моменту, колико су дуго растојање се цивили кретали, колико су прешли?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Раздаљину коју су прешли од момента поласка? Па, ако је та детелина неких стотитак метара, рецимо, то се налази можда у последњој трећини или четвртини ливаде, то минско поље, значи, сада, пред сами крај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оквирно овако?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, рецимо, ето, то би могло бити шездесет, седамдесет, можда осамдесет метара, сада тачно колико, заиста, али кажем знам да смо ту дошли, значи, то је последња или трећина или последња четвртина, али пре ће бити последња четвртина ливаде да се ту налазе те мине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је неко тим људима рекао да када наиђу на мину да стану?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Нико није рекао да ако наиђу на мину да стану, када наиђу. Ја се тога не сећам да је било ко шта рекао, једноставно, смо ишли и гледали и човек који је први спазио мину, он је сигнализирао да је мина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли су пре овог скретања лицем према силосима, значи по некој дужини или ширини детелине, ишли по ширини детелине, цивили?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Опросите, нисам Вас разумео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ово кретање од тих, колико сте рекли, шездесет метара, било једино кретање или су пре тога цивили већ ишли у правцу који је нормалан на асфалтни пут?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Колико је мени у сећању, значи само је био тај један правац кретања фронтално ка тим силосима. Не сећам се да је мењан правац кретања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тим цивилима говорено приликом кретања асфалтним путем и уопште током целог тог пута, рећи ћете ви где сте минирали?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не, ја то нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко спомињао тим људима, то су усташе минирале?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: И то ја не знам, мени то није у знању, не сећам се тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тим људима неко говорио да они иду тамо да би то разминирали?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не, не, колико је мени познато, нико од нас није уопште знао да постоје те мине у тој ливади, како је било ко могао неке рећи да иде да разминира, а крећете се тереном за који не знате шта се налази на њему и да ли уопште ишта има. Значи, ја се заиста не сећам да је било ко тако нешто рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте да је након те експлозије и тога, да су три нека добровољца рањени и рекли сте да је један од тих рањених пуцао у цивиле.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Да. Ја сам рекао да су тројица њих рањени, то је у мом сазнању, а једног од њих који је био претпостављам рањен у ноге, јер човек је седео, није могао да се усправи на ноге, да је он отворио ватру на те људе који су били најближи њему, а да је са десне стране, значи горе негде мало изнад њега, према њему кренуо још један човек који је, такође, отворио ватру на те људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, шта ради тај што је командовао, да ли је он рањен, да ли је он пуцао?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Колико мене сећање служи, то је управо тај човек који је из седећег положаја пуцао на те људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај што је командовао и што је из седећег положаја пуцао на те људе, где кажете да је рањен?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја нисам сто-посто сигуран, али мислим да је рањен у ноге, јер није могао да стоји, значи, није, човек није устао, него је из седећег положаја пуцао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се у том моменту налази Влајковић? Да ли сте ви сви, ви војници, па онда Ви и Влајковић, да ли сте ви сви ту у тој врсти остали и даље, шта се ту дешава?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: У тренутку када је човек сигнализирао да је угледао мину, рекао сам да је један број добровољаца кренуо ка том месту, а Радован је такође изашао из строја и пошао ка том месту. И у том тренутку тај човек се баца, чује се детонација и онда сам објаснио да смо сви залегли доле и тако, значи Радован је био са нама у строју. Радован није био испред нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта раде ови остали добровољци јединице «Душан Силни»?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја заиста не могу да кажем, нисам могао све ни обухватити погледом и оно, једноставно, поглед ми је био усмерен ка том човеку кога сам видео да отвара ватру, нисам се нешто, сада да бих могао рећи појединачно шта је свако од њих радио, заиста не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, јуче сте рекли да сте имали неко накнадно сазнање да су Ваши војници пуцали према силосима, мислим на војнике?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Разумем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: ПД чете.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Разумем, овај, па ти силоси су високи и евентуално ако би неко имао намеру да одатле отвори ватру, то је јако подесно место, јер са тога контролишете, па сада ја не знам, вероватно до уласка у само село и вероватно је један број људи отворио ватру, јер је помислио да се са тог дела отвара некаква ватра на јединицу, да је то био узрок због чега су они отворили ту ватру у правцу силоса, јер то је баш високо, баш доминантно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви то видите тамо док сте на терену?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не, искрено да Вам кажем, не, а нисам, овај, могао ни видети где човек пуца и тако даље, нити али кажем, касније из разговора са војницима, сазнао сам да су неки од њих отворили ватру ка тим силосима. Ја само кажем, мени је страшно жао што у целој тој причи, у тој ситуацији која, догађајима који следе након те несреће, нико није узео да изврши балистичко вештачење наоружања, да се види, рецимо, да се зна да ја нисам пуцао. Ја знам и верујем да ће то људи који се овде буду појавили, нити сам командовао, нити сам наредио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то смо чули више пута, има и у истрази и све. Објасните ми, како Ви видите добровољци пуцају, а војници, Ваше војнике не видите шта раде?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Видим, зато што су ови људи испред нас и што је мој поглед усмерен ка њима, видим да овај човек трчи и онда гледам шта се дешава у том делу. Нисам обраћао толико пажњу на строј који се налази иза њих. Значи, ми смо у једној линији, а ови су на неколико метара испред нас и одатле се значи отвара ватра и пратите ту ситуацију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, помињали сте јуче да је ту било неког разминирања после тог догађаја.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Да, када је, да кажем, све се то смирило, престало, значи и пуцање и све, нико од нас у чети није био стручан за било какво баратање око мина. Један од добровољаца је једном, једном или двојици мештана, чини ми се да је један човек био, давао упутства и он је скинуо неколико мина и ми смо се на тај начин извукли из минског поља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то разминирање по тим упутствима тог човека, врше ови мештани, цивили ови, Хрвати?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Да, ти који су били у строју испред нас, то је тај човек из тог строја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само један од ових цивила или више њих?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја заиста нисам сигуран да ли, сигуран сам да је био један. Да ли се касније прикључио још неко, верујте, нисам сигуран, али знам да је човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како изгледа тај што је давао упутства да се разминира?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не знам, не знам, не могу да се сетим, мислим, то ми је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се он налази у том тренутку када даје та упутства, да ли на асфалтном путу, да ли у детелини, где се налази?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Тај човек се налази на асфалтном путу и одатле је давао упутства, сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то разминирао тога?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, ја не бих могао да кажем колико, али ето, рецимо, претпостављам, две, три или можда чак и више. Дозвољавам да је било и више, али, кажем, не сећам се тачан број мина које су скинуте. Једноставно, вероватно две, три мине те које су се налазиле на том потезу који би нама омогућио да изађемо, заиста не знам тачан број.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели те неке рањене људе, ко је збрињавао, ко их је извлачио из те детелине?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја сам јуче рекао да та нека дешавања после тог минског поља, су ми, да тако кажем, избледела из сећања и да практично се ничега од тога не сећам. Како су ти људи извучени из детелине, како су збринуте ти рањеници, ја заиста се не сећам, верујте, значи то је једна апсолутна блокада многих дешавања после тога, то је стање шока који преживите, први пут се срећете са толиким бројем лешева који остану ту на ливади и заиста, значи, после тога, ничега се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли Ви у том тренутку видите неке људе да су остали да леже на детелини, неке људе који су остали ту, који нису ни умрели?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Да, видео сам то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте таквих људи видели?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: По мом неком сећању, то је седамнаест људи, петнаестак, седамнаест људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то неко бројао или како је то било?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја заиста не могу да, па сигурно бројањем се утврдило, а сада, да ли сам можда и ја избројао или сам чуо од некога, али значи у сећању ми је да је то седамнаест људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где Ви тада стојите, да ли на асфалтном путу или сте и даље у тој детелини?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ми смо били у детелини све време док нису поскидане те мине и направљен пролаз кроз то минско поље. Значи, све време смо били у детелини, нисмо ми могли изаћи, јер ушли смо ту, не знамо ни где су мине, ни куда, једноставно када је прочишћен, направљен тај пролаз, ми смо туда изашли, мислим да смо сви туда изашли и ови људи који су били у строју испред нас и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је дошао Дарко Перић, да ли је нешто рекао, Влајковићу, Вама?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја се тих момената уопште не сећам, уопште не знам када је Дарко дошао, нити како је дошао, ни ко је њега обавестио, на који начин, значи, тога се заиста не сећам. Апсолутно се не сећам, не сећам се после тих дешавања како се јединица вратила у село Ловас. Једино што знам, то је после, што каже, што се дешавало када је дошла војна полиција и тако, а значи тих неких догађаја, непосредно иза тога, значи апсолутно ничега се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате да је неки официр ту био на лицу места, накнадно дошао, пролазио аутом?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тога се не сећате?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још само једно питање, господине Јосиповићу, Ви сте завршили ту школу резервних официра. Шта сте радили у КПЗ, радите и данас у КПЗ у Ваљеву, пре овог догађаја, шта сте Ви радили?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Непосредно пре тог догађаја, ја сам радио у рачуноводству, значи од 1985. године па до 2005. сам радио у рачуноводству. Иначе сам 1982. почео као стражар и 2005. године сам поново премештен у службу за обезбеђење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, из те школе резервних официра и овако, да ли Вам је остало сазнање, када неких више јединица у садејству иду да изводе неку акцију, да ли сваки командир командује својом јединицом?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, садејство је један широк појам, ово није садејство, ми се налазимо у истом строју. Ту нема садејства, значи налазимо се у истом строју. Садејство је када Ви имате једну јединицу која наступа на једном правцу, имате лево и десно од себе суседе, па не

знам у садејству они отварају ватру на одређене циљеве, ваш сусед десно, то је нешто, а у кретању једног строја, нема садејства.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али када више различитих јединица изводи неку акцију, значи нису сви, када имамо овде добровољце, овде војска, да ли сваки командир командује својим војницима?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Садејство је појам по мени, значи, који се односи на више јединица. У том тренутку тај број.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хајде да елиминисемо тај термин садејство.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Садејство, добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него када више различитих јединица заједно иду на један задатак, да ли сваки командир командује својом јединицом?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, знате шта, ви имате старешину, односно, ајде сада да кажемо, старешину који води јединицу у неки задатак и шта знам, ево рецимо, узмимо, претпоставку да идемо и да Радован Влајковић води јединицу. У ситуацијама када он процени да треба да пренесе неко од наређења, он пренесе наређење командиру вода, командир вода преноси наређења командирима одељења и тако то функционише.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је у оквиру исте јединице.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али када су различите, ја Вас управо ово питам, када су различите јединице?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, знате шта, тај број људи је практично придодат уз нашу јединицу. Сада, тај човек који је одређен, он је водио акцију практично. Ми никакво наређење нисмо примили, значи, од команданта одреда, нити сам ја примио од командира чете било какво наређење током кретања од села Ловас ка тој детелини, значи, никакво наређење нисам примио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Чланови већа?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Имајући у виду овако тешке последице овог догађаја који се десио тог 18. октобра, а опет, с друге стране, имајући у виду Вашу одбрану, значи да Ви кажете да од тог момента када се то дешава, Ви се више ничега не сећате, да пре тога ипак учествујете у тој акцији, мене интересује, да ли сте Ви касније сазнали, из овог произилази да су ти неки људи који су руководили том акцијом, знали, па и Ви, да је то минирано и овде пише у оптужници, да сте пристали да извршите наређење, иако сте били свесни незаконитости и недопуштености. Па је моје питање, да ли сте Ви после успели да сазнате, чија је била таква монструозна идеја да поведе неке људе у

минско поље? Да ли Вас је то занимало, значи, касније, одмах после тог догађаја, да ли сте разговарали са Перићем, са својим војницима, са Влајковићем, чија је то идеја, како сада одједном испада неке људе у минско поље?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Знате шта.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Поведоше неки.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Да ли могу?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Изволите, изволите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: У оптужници свашта пише, искрено.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Добро, па баш зато, Вама се ставља то на терет.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја нисам пристао, нисам пристао да водим било кога на минско поље, јер нисам ни знао да то минско поље постоји. Једноставно сам се налазио у строју који је добио задатак да иде, да претражи рејон винограда. Нама се један број мештана прикључује у дворишту задруге.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Добро, да не понављамо, немојте.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ко је и зашто, дозволите да одговорим на тај део питања, ко је и зашто те људе, цивиле, повео и гурнуо их у сигурну смрт и њих и нас, ризикујући на тај начин.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да ли сте успели то да, да ли Вас је интересовало?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не, верујте, ја нисам успео ни од кога да сазнам, јер.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да ли сте сазнали, ко је знао да је ту минско поље? Испаде нико сада није знао, а опет људи разгрћу детелину и то.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја заиста не знам ко је знао за то минско поље, заиста не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Касније нисте успели да сазнате ништа?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не, не, верујте, ја сам имао прилику, кажем, сви смо ми из Ваљева и срећемо се по граду, верујте, да након те 1991. године, нисмо причали о тим догађајима који су се тамо дешавали, нешто што је тешко и болно, што је оставило последице на људе, нећете тако лако ископати, што се каже, него сте то негде потиснули, да се што мање тога сећате и заиста не знам чија је то монструозна идеја била да сви будемо изложени огромној опасности да изгинемо, и ти људи и ми и

чија је уопште идеја била да се ти људи, мештани воде тамо. Ја заиста то не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: А добро, знају ли Ваши војници ко их води, да ли сазнасте то током акције, ко њих води у ту акцију?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Знају.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Ви сте командир, да ли је тако, једног вода, овај командир чете, имате ли Ви неку комуникацију са Влајковићем од пута, тај пут, школа, па онда задруга, па ту у дворишту, па после идете, да ли Ви нешто комуницирате?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не, нисмо комуницирали, једноставно се налазим у строју и причате ту са тим људима који су најближи ту вашем окружењу, мислим, то је.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Са Влајковићем ништа не?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не, ништа нисмо комуницирали током кретања.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче, изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како се завршио тај састанак 17.-ог увече, тај први састанак, какав је закључак тог састанка био?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја сам јуче рекао да је на том састанку добијен задатак, да због тога што нисмо могли добити оклопна средства, да смо се посвађали са Дарком и значи то је суштина тог дела, у ком смислу закључак? Ми смо тражили да нам се доделе оклопна средства, командант одреда је рекао да ми нисмо команданти дивизија да тражимо употребу тактичких јединица, него командири водова и чета који морају извршавати свој задатак и једноставно је речено да се тај, када смо се значи расправљали са њим и дошли до тога, он је човек рекао да ће са нама ићи један број добровољаца, који су дуже на ратишту и који имају искуства у тим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, али какав је закључак, завршио се састанак, шта је остало, мада не разумем тај термин у војсци - посвађали смо се са Дарком, посвађали сте се са командантом и шта онда, па зато питам, када сте отишли са тог састанка?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Закључак је био значи пренети људима то шта је командант одреда рекао, што смо ми и учинили када смо дошли то јутро, ја не знам шта друго.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Обзиром да је командир чете одбио да изврши задатак, да ли је то тачно?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко сада преузима његову улогу у оквиру чете?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Његову улогу може да преузме онај кога претпостављени старешина одреди.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је Вама рекао овај командир чете, иди, пренесите то војницима? У тренутку када Ви преносите војницима, шта Ви сада радите?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Командир чете и ја и остали командири водова, смо сишли и испричали смо људима шта се на састанку дешавало.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је сишао и командир чете?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Командир чете је изашао из канцеларије.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је сишао, па кажете да је сишао и људима пренео, питам Вас, да ли је он сишао и он пренео људима или сте Ви пренели људима?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: И он је сишао, а ја сам својим људима пренео то што се дешавало, претпостављам и остали командири водова својим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је он изашао пред Ваше људе и нешто рекао?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не сећам се да је изашао пред људе из мог вода.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи није? Да ли сте Ви Вашим људима пренели шта ће да раде?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У ком својству Ви сада то преносите?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Као неко ко је командир вода и као неко ко је присуствовао том састанку и испричао сам шта се на том састанку догодило, да јединицу очекује задатак претреса винограда и оно о чему сам јуче причао, какав је био садржај тог задатка. Нисам ја имао ништа друго да им кажем, рекао сам да је дошло до сукоба између Дарка и нас.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте заказали ујутру збор или постројавање?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Нисмо ништа заказали, једноставно после доручка, да ли је командантов курир или ко обавестио да је командант наредио да се окупимо, да узмемо наоружање и опрему и да се окупимо у згради школе, у холу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То вече се договарате, добијате наређење, шта каже то наређење, у колико сати креће акција?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја не могу тачно да се сетим у колико је сати то било речено да ће бити извођење акције, заиста не могу да се

сетим. Знам да је Дарко рекао да ће, када је обавештен да је незадовољство међу људима, да се људи буне, да је он човек рекао да ће он сићи да лично припреми људе за извршење задатка. Сада, за које време је био заказан покрет јединице, заиста не могу да се сетим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви присутвовали том састанку, то смо Вас неколико пута питали, између Дарка и војника?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Сви смо ми присутни у холу школе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, не, али претходно када је Дарко дошао, кажете, војска је тражила, па је дошао Дарко, сишао, тако сте рекли, да ли сте Ви били присутни ту?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: То није био састанак, једноставно, Дарко је разговарао са људима, значи није класично одржан састанак са комплетном јединицом, него је он једноставно сишао са људима, мало их храбрио, са неким се задржао дуже у разговору.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви као командир првог вода тражите од командира чете да се позове командир одреда и он дође и сада Вас ја питам.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Нисам то рекао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисте то рекли?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Нисам рекао да се позове, ја сам само рекао да је незадовољство у јединици, а нисам рекао да се позове командант одреда, мислим да нисам рекао, а ако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е сада Вас ја питам, ако је командир одреда дошао и прича са војницима, како то да Ви нисте ту?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Командант одреда је сишао и разговарао је са војницима, можда сам се ја у неком тренутку и налазио ту, да ли сам, није то био формалан састанак.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је он причао?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Да је он окупио све људе око себе, него, једноставно, како је са ким ту био, то је некакво моје виђење догађаја, после седамнаест година ја заиста не могу да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хајде да видимо, да ли је он то са њима приватно причао нешто овако из живота или је причао о тој акцији сутра ујутру?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, верујте, да ја заиста не могу да се сетим, нисам, није ми остало у сећању, сигурно је било ту којекаквих прича. Знате, ако некога хоћете да охрабрите, прича се о свему и о свачему.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е сада Вас питам, шта је то Дарко рекао војницима, па их је преокренуо, да од оних који су одбијали, сада хоће да иду?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја заиста не знам, једино што каже, доле када смо били на том скупу, пре одласка на извршење акције, ја ту могу да кажем да је ту, оно што сам и јуче рекао, да је ту било разних питања, да је једноставно потенцирао на томе да морамо бити храбри људи, не треба да се плашимо, да тамо нема неке нарочито велике опасности, да се ништа ту неће десити, него једноставно треба отићи да се тај виноград претресе. Ваљда је то у људима преломило и оно што се каже, немојте да будете да нас прозивају по Ваљеву да будемо дезертери и не знам, будите, да не будете овакви или онакви.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је помињање ових цивила преокренуло ситуацију?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Помињање цивила?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, знате шта.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мештана, како сте их Ви назвали?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Помињање мештана, не верујем да је било овај, он је човек рекао да ће ићи са нама један број мештана, зашто би то преокренуло ситуацију, ја заиста не видим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја не знам, ја Вас питам, не знам да ли је.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не, мислим да није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи не, добро.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Мислим да није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте Ви кренули, кажете, отаџбина зове, Ви сте припадник ЈНА.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Тако је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта то ЈНА треба да ради у Ловасу, шта сте Ви, шта ЈНА ради?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, знате шта, то је питање које је далеко изнад овлашћења једног командира вода, да зна шта треба ЈНА да ради у Ловасу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, Ви сте ишли а не знате шта треба да радите?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ми смо добили задатак када смо дошли.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хајде да Вас питам.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: То далеко превазилази надлежности.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли треба да штитите животе и имовину?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбија се одговор на то питање, шта ЈНА да ради у Ловасу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли треба да штити животе и имовину грађана?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: ЈНА је по дефиницији био неко ко је требао да штити и грађане и имовину и животе и територијални интегритет и суверенитет, то је по дефиницији Југословенске народне армије.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То Вас питам, ништа то није, никакво то ругло није за суд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте онда требали да формулишете, шта сте Ви и Ваш вод и Ваша чета требали у Ловасу да радите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е сада Вас питам, кажете, Ви сте тамо дошли у ту школу, поставили сте страже, неки добровољци су, како кажете, пуцали са оним зољама, то сте нам јуче описивали.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Тако је, тако је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Провоцирали, бахато се понашали.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Да, тако сам рекао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тако сте рекли.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Немате потребе да листате, рекао сам то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А сутра ујутру су ти исти добровољци или слични, батинали мештане, па шта сада ви радите у Ловасу, ко је вама непријатељ, а ко вам је онај кога треба да штитите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Тако нешто није у реду. Ја се противим принципијално овим питањима, јер мислим да она немају никакве везе са предметом оптужнице, дакле, она су далеко шира и ван контекста су овога о чему ми овај расправљамо и нивоа овог човека овде, дакле, резервног официра, командира вода, који није добровољно кренуо у Ловас, већ је добио позив од државе да тај задатак извршава и сматрам да та питања за овог овде оптуженог, нису умесна. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду је, тужиоче, идемо директно на оптужницу, на живи штит, наредба за пуцање и тако даље.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, ја ћу се вратити, наравно, овај, ја сада питам, он каже, «било је провокација, тих добровољаца увече, који су пуцали, али војска, ови стражари нису одговорили», то сте рекли.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Тако је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како сте Ви њих доживели, те добровољце?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја уопште не знам да ли су то исти људи који су сутрадан били горе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, нису исти, било који људи, како сте доживели те који провоцирају војску пуцањем из зоља?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, знате шта, доживљавате то као једно шенлучење, значи, једно бахато понашање, не можете другачије доживети.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како ујутру у дворишту задруге доживљавате када такви неки добровољци дрвеним палицама, кундацима, ударају, пребијају мештане и убадају их ножем, како Ви кажете, боцкају их ножем, како то доживљавате?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Као једно врло непријатну и мучну сцену, али не могу, сада, не знам какав одговор очекујете, мислим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Очекујем ово да ми одговорите, како је сада могуће, прво да ништа по том питању не предузимате, ето то Вас питам, зашто ако сте спонтано ушли у двориште, нисте спонтано изашли и рекли Вашем командиру чете шта се дешава унутра или пронашли овога који Вас је довео командиру одреда, па њему рекли шта се дешава?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Вама то сада све изгледа тако једноставно и просто, да је то могло, сада ми више нећемо и тако, али када се налазите у групи где се, налазите се на простору где постоји један већи број наоружаних људи, од којих је један број сигурно у алкохолисаном стању, и оно што бисте урадил, једноставно, што каже, ти људи вас држе под страхом.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, то, одлично, значи.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: У страху не можете ни реаговати.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли то значи да нисте реаговали зато што сте се уплашили, да ли је то одговор?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Вероватно је то разлог, значи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е сада када ти којих сте се уплашили, јер су шенлучили и били у пијаном стању, провоцирали, бахато се понашали, када ти наређују овим мештанима да стану у колону, а вас распоређују лево и десно од колоне, шта сада Ви мислите, шта се то сада ради?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја сам рекао да по мом сећању.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не по сећању, него Вас питам, питам Вас.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: То нису ти људи који су мучили те људе, нису то ти људи који су ударили, Ви кажете, ти људи који су ударили, нису то ти људи. То су неки други људи, а који су, ја заиста не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је то нека трећа јединица?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја заиста не знам ко су.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А како знате да нису ти, ако, овај, ако, по чему знате да нису ти?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, видео сам један, видео сам један број тих људи који је малтретирао тамо и знам да они нису касније били

са нама. Тај један број људи сам тамо видео, сећам се да то нису били после са нама.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је то посматрао овај командир који вас је после, кажете водио, командир тих «Душан Силни»?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Претпостављам да јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је видео или није видео то?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, ја не знам да ли је он видео, ја заиста не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су ови престали, побегли, па онда дошао командир, па их није видео, или је то сво време трајало?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја сам рекао да смо се ми ту задржали десетак минута, где је тај човек био у том тренутку, ја заиста не знам, заиста не знам, не могу да одговорим на то питање да ли је он видео, не знам да ли је он видео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете, тај човек добровољац из «Душана Силног» је наредио мештанима да стану у колону, то сте рекли.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Суд Вас је питао, ко је Вама наредио, а Ви сте рекли «онда је наређено како ви да се распоредите», па Вас ја сада питам, а ко је Вама наредио?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Колико је мени у сећању, то је тај исти човек. Сада кажем, да ли је још са њим неко био ту, нисам сигуран.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, ко може Вама да нареди?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Може да нареди тај ко је одређен да командује јединицом.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И да ли је командир одреда испред војске рекао, људи, овај човек ће да командује овом јединицом?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја заиста не могу да се сетим, заиста не могу, вероватно јесте, вероватно јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, кажете.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Јер не бисмо знали ко је, вероватно човек јесте рекао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, Дарко је пред вама свима вероватно рекао, овај ће да командује јединицом?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Вероватно, на њега су пренета овлашћења да води јединицу у акцији.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви то чули, видели?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја не могу да се сетим како се то одвијало.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како онда поступате, а нисте сигурни?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, знате шта, када прође седамнаест година од неког догађаја и да се ја сетим тачно ко је шта рекао, како је рекао, ја имам намеру да овде испричам догађај онакав какав је остао у мом сећању, оно што сам ја тамо доживео и видео. Да ли се то уклапа у нечије шеме или се не уклапа, ја заиста не знам, али оно што ја знам у својој глави, значи немојте тражити од мене да се сетим нечега што не могу да се сетим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте имали некада тежу ситуацију у животу него ова?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Никада у животу нисам имао тежу ситуацију.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е па управо зато Вас питам, те најтеже ситуације се некако по логици ствари памте, не мора да значи да сте и Ви запамтили, ја Вас питам.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Али по дефиницији човек заборавља оно што га боли и што га погађа, трудите се да непријатне ситуације заборавите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је лична ствар, тужиоче, како ко шта памти.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: председавајућа, замолио бих воде још мало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте да добацујете.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи неко је наредио вама да станете лево и десно од ове колоне мештана. Како Вам је то изгледало, на шта Вам је сада то личило, да ли је то војнички строј неки?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: То личи и изгледа као војнички строј.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте били равноправни са тим цивилима или они са вама?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Цивилима?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Нису могли они бити никако равноправни са нама, ми смо били наоружани, они људи нису наоружани.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е па то Вас питам, сада, како Вам је сада то изгледало, цивили у средини, а ви распоређени лево и десно?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, верујте нисам о томе размишљао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисте о томе размишљали?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте икада после о томе размишљали, ово што Вас је питао члан већа?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: После јесам и логично што каже, када се догађај заврши, после боја сви су генерали, али нажалост.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е па, шта сте, како Вам је онда, ако нисте о томе размишљали пре, када сте размишљали о томе, на шта Вам је то личило онда?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, знате шта, ја сам и јуче рекао, да сам после завршетка ратних сукоба у ондашњој СФРЈ схватио да ја нисам уопште требао да будем ни војни обвезник, нити неко ко се одазвао на позив државе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То сте рекли, то сте нам јуче рекли, да, али ја Вас питам овако, конкретно за овај догађај.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, из тога прозилази да једноставно нисам ни требао да учествујем у нечему таквом, а да сам знао да се тамо негде налази минирана зона.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не питам Вас то, то сте нам неколико пута рекли, ако хоћете одговорите, ако нећете, реците не желим да одговорим.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, мислим да сам дао одговор на то питање.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вас је неко од мештана, да ли Вам се обратио и молио за помоћ када сте били у тој колони?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Мени лично не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А Вашим војницима?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: А да ли је некоме, ја немам сазнања.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте чули?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су разговарали?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Да ли су разговарали међу собом?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Међусобно или са војницима?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, мислим да је било комуникације, мислим да је било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су они могли да изађу из тог, да се врате, да изађу, негде са стране да оду?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, нису могли, јер смо се сви кретали, ми смо били, значи са стране тих колона, од нас нису могли сигурно изаћи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је вама неко наредио шта треба да урадите у случају да неко хоће да се врати или да изађе из колоне?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не, ја мислим да никоме није ни пала напамет идеја да би неко се, у ситуацији када се налазе ту и наоружани људи, тако, да би неко, не сећам се тога.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта је Ваш задатак када су вас распоредили, кажете, наредили, шта је ваш задатак са тим цивилима да радите?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Значи, ми смо кренули, задатак је био да се иде у рејон винограда да се ти виногради прегледају и да се евентуално.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су ови људи пошли као водичи?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, знате шта, требало би да буду водичи, али велики их је број да би били водичи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, педесет водича, вас тридесет, шта Вам то говори?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Кажем, велики је број да би били водичи, то је једноставно

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта сте мислили, шта сада ти људи да раде?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Нисам ни о чему, верујте, ништа нисам размишљао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ти измалтретирани мештани за које су рекли да су водичи, шта сада они ту треба да раде са вама, каква је то акција?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Заиста не знам, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Чули смо да је један од тих мештана убијен. Шта знате о томе?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја то нисам видео, значи ја сам само чуо да је током кретања неко убио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То сте чули накнадно?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Накнадно сам чуо, значи, након догађаја који се десио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али, како је могуће, обзиром да је то колона, колона од педесет људи који су у колони по двоје, значи, на раздаљини од колико, реците, јуче је, прекјуче је рекао Ваш колега?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, знате шта, та колона се сигурно раширила и била је већа него што би иначе била у неким нормалним условима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, колико, колико је?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја стварно не могу стварно, мислим, сада је тешко.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако је двадесетпет људи паралелних, односно педесет, пардон.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: То је било сигурно педесет, шездесет метара сигурно дужина колоне, сигурно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли то значи да је било по два, три метра између?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, знате шта, по мом, кажем, по мом неком сећању, то је, значи, колона која не одговара ономе што једна јединица која се налази у маршевском поретку, задржава растојање. То

је сигурно било и због тих људи који су се и спорије кретали и шта знам, нигде се није ни журило, не знам, заиста не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли то значи, могло је да се бира овај, темпо хода, ови напред да иду брже, а ови позади спорије?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, једноставно, прати се некакав темпо, али се деси да се развуче колона. Ви војну јединицу када водите, осим ако се не гази стројевим кораком, зачас се развуче јединица.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је неко пожуривао те људе са зачеља или неке који заостану?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, претпостављам да јесте, претпостављам, не знам, ја нисам, ја сам мало изнад средине колоне и никакве наредбе према цивилима нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, кажете, развукли сте педесет, шездесет метара, Ви сте мало изнад средине. То је значи, Ви сте тридесетак метара далеко од места где је тај убијен. Како је могуће да то не чујете?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Да чујем да је неко убијен? Ја сам чуо да је било пуцања, видео нисам, човек ми је рекао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисте се окренули да видите ко то пуца?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, знате шта, ако успут имате чешће пуцање, реагујете прва два, три пута, можда, али нећете сваки пут се окренути.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је било тог пуцања успут?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Било је пуцања.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је пуцао?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Мислим да су то ти добровољци који су се тако кретали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А где су пуцали, у кога су пуцали?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: У кога су пуцали?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Колико је мени у сећању, то што сам чуо, значи само је пуцано у једног тог човека, а оно је више било, ето онако пуцање ради пуцања, не са неким конкретним циљем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте чули неке бомбе да су бачене?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: То сам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је рекао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То сте видели?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: То сам видео, да су њих двојица или тројица, кажем двојица су сигурно у једну кућу која се налазила крај пута, улетели у двориште, испалили су неколико рафала.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Било је питање, извињавам се. Када сте дошли до ливаде, овај што је водио добровољац је наредио мештанима, како

кажете, да се развију у стрељачки строј. То је значи педесетак људи се развија у стрељачки строј, то Вас је питао, питао Вас је судија. А ко је вама наредио да то, шта ви да радите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да не зна.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: То сам већ одговорио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не знам да ли је то неко од добровољаца или неко од Ваших?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Сигуран сам да није био Радован Влајковић, значи то сам рекао, јер би његов глас познао, а ко је наредио, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, ко може Вама да нареди, а да Ви то послушате?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Опет се враћамо на једно питање, значи ако је неко одредио човека да командује јединицом, ја као командир вода, нисам властан да проверавам да ли је тај човек из састава било које јединице, да ли је стручан, да ли има неко звање, односно да ли има некакав чин.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али, ја Вас питам, да ли Ви знате, да ли је Вама речено, тај и тај ће да командује, Ви кажете, не знам, можда, могуће.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Вероватно је речено, па логика је да је речено, али не могу да се сетим, не могу да се сетим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви кажете неко је, да ли је још неко могао да вам нареди, осим тог једног човека, за кога сте можда чули да треба да вам нареди?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Како мислите да ли је још неко могао да ми нареди? Ја кажем нисам чуо, не знам који је глас, претпостављам да је то глас тог човека.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако не знате чији је глас, како онда поступате по наредби?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, претпостављам да је то тај човек који води јединицу, значи, то је моја претпоставка.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А која је наредба била?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Тога не могу да се сетим са прецизношћу да кажем на који начин је човек то рекао, заиста не могу да се сетим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не морате речи, али смисао наредбе.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не могу да се сетим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли вам је он рекао да станете на двадесет метара иза?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не могу да се сетим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли вам је помињао, на коликом растојању?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не сећам се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли вам је, кажете, нико није помињао, Ви нисте чули мене, шта сте мислили, шта ти људи.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја сам чуо «мине», када је човек дошао до мене.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али до мина, шта сте мислили, педесет људи разгрће детелину, шта ради?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Крећу се пажљиво да евентуално не би наишли на нешто што би могло да их угрози.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А шта би то могло да их угрози у пољу са детелином?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Шта би могло? Па, могло би евентуално постављене мине, могло би, али ми не знамо да то постоји.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је већ рекао и у истрази и на претресу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, Ви сте то накнадно или сте у том тренутку схватили?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не разумем шта, да ли сам тада схватио да се неко пажљиво креће?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Видео сам да се ти људи испред крећу тако, тако сам се и ја кретао, јер сам сматрао да је то сасвим логично, ако идете кроз детелину, не видите куда се крећете, не знате шта све долази, подручје је ратом захваћено, можете очекивати да се на било ком потезу или било којој ливади може налазити нешто. И онда сте то пажљиво разгрнули, стали, тако се крећете даље. То су нека моја.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли то значи да сте Ви сада у том пољу претраживали поље и тражили мине ако их има?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не, не, ми нисмо тражили мине, ми смо само тражили да безбедно прођемо, ми мине тражили нисмо. Мине се не траже ногама, не можете тражити нешто за шта не знате да је, него, једноставно, да спречите могућност неку.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како се чета креће, да ли има неки редослед водова, први, други, трећи?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Јединица у маршевском поретку, у принципу се увек креће у том распореду који сте Ви рекли, први, други и трећи вод, али се може тај распоред и променити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А где се налази командир првог вода?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Командир вода би у покрету чете требало да се налази на челу свог вода.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, где сте се Ви налазили?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја сам рекао да та јединица није била класично формацијски постројена, због тога што је био ту и један број људи који нису припадали јединици, да су они били нешто на челу колоне и да сам ја једноставно, значи нико нас постројио није, да бисмо то кренули, значи, ја сам био нешто изнад средине колоне, моје место је било ту. Нисам командовао, да бих задржао тај командни поредак, значи, био сам ван командне улоге, био сам само један од војника у строју.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сада када је све прошло, сви се тако бране да су били само један од војника.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, знате шта, ја, мени се ставља на терет нешто што ја нисам урадио и сматрам за своје право да се браним онако како сматрам да је најадекватније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поставите питања, али немојте коментаре да убацујете, јер стварно нема потребе за коментарима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисам схватио да сте Ви одбили да командујете Вашим водом или има ли неких новости, да ли Вам је неко рекао да Ви треба да будете обичан војник?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја сам био апсолутно ван командне улоге и никакву командну улогу нисам имао, јер од командира чете нисам добио никакав конкретан задатак, нити било од ког другог лица нисам добио ниједан задатак везано за кретање колоне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, где сте онда пошли, ако никакав задатак нисте имали?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Налазим се у строју и идем са људима који се једноставно налазе ту и треба да се иде у тај виноград. Ја не кажем да се можда касније.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па и када се иде у виноград или било где, да ли постоји неки ред како се то ради, е сада, шта се догодило па тај ред није поштован, ето Ви нам то објасните?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Знате шта, постоји ред, војска је имала тачно устројена правила шта и како се ради. Али то је у кабинетској настави и у теорији на полигонима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, па то Вас и питам.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: А онда када се нађете у непосредној ратној ситуацији, онда се многе ствари не раде онако како је то теорија уредила.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А шта се то догодило па нисте се понашали онако како сте учили у школи?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Рат.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је неко са силоса отворио ватру?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја не бих смео то да тврдим, да је неко отворио са силоса ватру, нисам сигуран, мислим, не знам, не сећам се, не сећам се да је било ватре са силоса.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је неко од повређених те ране задобио од пуцања супротне стране?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја то не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је неко од Ваших војника рањен?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не, осим Радована Влајковића који је имао повелик убој, да ли на левој или десној нози, нисам сигуран, али знам да је он имао убој.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И рекао је од гелера.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Или од гелера или од рикошетираног камена или већ нешто што би могло да буде избачено приликом детонације мине.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико је трајала та пуцњава, односно то што је након експлозије мине, колико је то трајало?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, то је трајало јако кратко, то је аутоматско наоружање, јако кратко је то трајало, јер су одједном када је почела та паљба, овај, ту се маса људи је викала, станите људи, не пуцајте, ето то је значи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И када се то завршило, шта су људи радили, ако су залегли, то смо чули?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Лежали су у ливади.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И даље су лежали?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је наредио да се устане?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Устало се тек када су склоњене те две или три мине, колико је, да се изађе из минског поља.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, то значи, неко је устао да склони те мине, значи, да ли је била нека наредба?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Рекао сам да је то урадио један од мештана Хрвата уз помоћ једног од добровољаца кога је човек познавао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како је дошло до тога? Сада ви лежите.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, ја не могу да се сетим, да ли је тај човек питао, зна ли неко око мина, ја заиста, да ли се ту пријавио неко од тих људи, који су били, од тих Хрвата, ко је знао нешто о минама, па се он пријавио, заиста не знам, не могу да се сетим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисам Вас то разумео, ко је питао тог Хрвата, ови добровољци или они мештани Срби који су?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, не знам ко је питао, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете, познавали су га, не знам да ли сам то добро разумео..

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Молим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су се њих двојица познавали?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не, непознат, неко ко је познавао mine, ко је имао некакву представу о минама.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Извињавам се. А где су те mine биле, испред или иза Вас?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Мислим да је један део тих мина био можда чак и дубље смо ушли у минско поље, значи, у сваком случају, испред мене где сам се ја налазио, где се строј налазио, испред мене се свакако налазио, то где је дошло до активирања. Да ли смо ми можда прошли још кроз неку или нисмо, ја то заиста не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је сада наредио да се устане, ако је неко наредио?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не знам, не сећам се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте имали мотороле?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не, какве мотороле, мислим, то је један циркус од радиовезе тамо био, имали смо мотороле које када укључите на пријем, за десет минута престану да раде, а ако их случајно укључите на комуникацију, оне на два минута се испразне, па је онај командир одељења везе човек вечито кукао да не може да обезбеди пуњаче, односно адекватне батерије за те мотороле. И њих смо имали само у Сремским Чаковцима, сећам се да смо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А у Ловасу, да ли је неко од вас имао?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: У Ловасу ја нисам имао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А да ли је неко од Ваших имао?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја нисам имао и не знам да ли је неко од виших старешина Радован или Дарко да ли су имали мотороле, заиста нисам сигуран, али знам да су биле јако лошег квалитета.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте нам јуче објашњавали за Радована, рекли сте, «он је и даље остао командир чете, али није руководио акцијом», да ли сам ја то добро разумео?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Он је мени командир чете. Ја њега доживљавам и доживљавао сам га тада и доживљаваћу га увек. И 1992. ми је био командир чете, 1999. нисмо били заједно мобилисани. Он је мени био командир чете.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А где иде у том поретку, у тој колони, где се налази командир чете?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Рекао сам то да се налази нешто испред мене, сада колико.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је он био на челу?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не, није био на самом челу колоне.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је био, хајде овако, да ли је био неки војник Ваш испред њега?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Мој војник испред Радована?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Или војник.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, ја заиста не могу да се сетим распореда током кретања. Знам да је Радован био испред мене, сада колико, да ли је то било четири, пет војника, шест, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То сте почели да нам објашњавате па сам Вас ја прекинуо, али како сте се кретали том приликом, први, други, трећи вод или неким другим распоредом?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Мислим да је то било измешано, да није било постројено по водовима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А ко је то наредио да не буде постројено по водовима?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не схватам ни да је неко наредио, него једноставно људи када је та колона тамо формирана, људи су стали значи онако, нико их није постројио, јер да бисте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисмо чули.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли може то тако да се бира где ће да се стане?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, многе ствари не могу, господине тужиоче, али нажалост, нажалост, што каже, дешава се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само у овом тренутку да Вас ја питам, мени није јасно, зашто Ви, кажете, нисте одбили тамо, зашто Ви не командујете војницима Вашег вода, командант одреда издао наредбу, одредио човека који ће да води акцију, зашто Ви не командујете војницима Вашег вода?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: А шта сам ја иамо ту, госпођо судија, да командујем током кретања, ту нема командовања, јединица се креће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Припрема за акцију, оружје које ће, да ли ће шлемови, качкети, одабир војника, све то што се Ви не сећате, зашто Ви нисте Вашим војницима, учествовали у организацији везано за Ваш вод?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Зашто нисам не знам, али знам да нисам учествовао, али не искључујем могућност да смо евентуално стигли на рејон винограда, да можда не бих ја имао некакав конкретан задатак. Мени нико као командиру вода није издао било какав задатак, који бих ја могао пренети својим потчињенима, командирима одељења и својим војницима. Али дозвољавам могућност да бих, ето, кажем, нажалост, нисмо дошли до тих винограда, вероватно у даљем процесу и тај човек је

водио ту акцију током кретања. Да ли би се ту нешто касније променило у акцији винограда, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте да Вам је жао што неко није извршио балистичко вештачење, да се утврди ко је пуцао или не. Да ли сте Ви по повратку или ту на терену одмах прегледали или извршили испитивање Ваших војника, ко је пуцао, ко није пуцао?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, како онда, зар Вам то није било важно, ако Вам је било жао што неко није извршио балистичко вештачење, зашто Ви нисте међу својим војницима то утврдили?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, балистичко вештачење се врши на један врло специфичан начин, који ја заиста не познајем. Ја сам могао да узмем било коју пушку од било ког војника, да је погледам и да помиришем да ли је из ње дејствовано, да ли је он ту пушку чистио од претходне вечери или сутрадан, ја заиста не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То Вас питам.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Значи нисам урадио то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи нисте то?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када смо код те, око тог наоружања, Ви сте почели Ваш исказ тиме да Вам је жао ових људи који су погинули. А шта мислите сада, након два дана Вашег сведочења, да ли су одговори у складу са тим задњим, за жртве и њихове породице?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, знате шта, стварно ме питате, као човек жалим свакога ко је погинуо у рату.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, чули смо све то, одбија се одговор на ово питање, не морате да одговарате.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више питања.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Интересује ме, да ли су сви командири водова, тројица командира водова, који су били у чети, јесу ли сви имали исти чин?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: То сам рекао, најстарији по чину од командира водова, мислим ако ће они мене овде да испитују да ја кажем нешто што њима одговара, онда заиста немам намеру више да одговарам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули смо да сте Ви били поручник, да је Влајковић био поручник, само не знамо за ову двојицу.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Водници по чину, Живан Стојковић и Мирослав Плавшић. Значи, млађи по чину у војној хијерархији од мене. Радован Влајковић поручник, као и ја, командир чете, мени

претпостављени старешина и претпостављени старешина осталој двојици командири водова.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Нисам ја то чуо, иначе не бих питао, нисам ни био све време. Друго питање је, данас је рекао оптужени, данас је рекао, да је по правилу, отприлике да је по правилу, заменик командира врши функцију ако је командир одсутан из чете првог вода, да ли је то правило иначе или је то било само код вас тако?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: То је правило иначе.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Првог вода.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Значи, да најстарији старешина по чину замењује командира чете.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А шта ако је, шта рецимо ако има виши чин командир другог вода?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Кажемо највиши старешина по чину. У принципу, води се рачуна да онај који има највиши чин буде командир првог вода.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, разумео сам, хвала. На који начин су одређени ови војници који иду у виноград, да ли су били и ко их је одредио, да ли су били добровољци?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То се изјашњавао.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: То сам јуче говорио.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, извините, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас молим ако нисте били присутни, не можемо сада да правимо репризу.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, не знам, добро. У моменту када је рекао и уопште пре и за време доласка у Ловас и док је био у Чаковцу, да ли је нешто знао о одреду «Душан Силни», неке податке?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не, никаквих података, нити сазнања о тој формацији нисам имао.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Када су фронтално кренули, каже да су Хрвати, ови мештани из колоне прешли у стрељачки строј, колика је била удаљеност између једног и другог?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Између цивила ту.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хрвата.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: У ситуацији када иду фронтално?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, рецимо, можда до један метар, можда.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А ко је то наредио да пређете у?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не сећам се, не сећам се.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А да ли су ови други, то је била прва врста, ови Хрвати, мештани, али друга врста, да ли су људи из друге врсте имали исто растојање међусобно?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Него?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, шта знам, неколико њих.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јесу ли они, прво питање, јесу ли они ишли исто фронтално из друге врсте?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Да.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А колико је било растојање међу њима?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, знате шта, они се нису чак ни кретали у некаквом паралелном поретку, него, једноставно, ето, кажем, на том неком, не знам тачно удаљеност.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро. Ова површина под детелином, Ви сте рекли да је дугачка око сто метара?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, по некаквом мом сећању, отприлике.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А колико је остало да се прође у моменту када се чула ова детонација, колико је још требало да се дође до винограда?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, мислим да сам и то рекао, да је то негде у последњој или трећини или четвртини, али у сваком случају.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да, али колико отприлике метара?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, рецимо, двадесетак метара, можда, сада, да ли је двадесетпет, не знам, али двадесетак метара вероватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где да се дође, кажете?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Да се изађе до макадамског пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте поставили питање до винограда?

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, не, извините, погрешно сам.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: До макадамског пута.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: До макадамског пута, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Виноград нигде није на видику уопште.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, не, знам, знам, погрешно сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бар тако произилази из одбране.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте обавештени, тај силос, да ли је био под контролом Ваших снага, да ли знате?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не знам.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте упозорени да на силосу, да се са силоса делује снајперима?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не сећам се да нас је ико упозорио, али током кретања, када угледате некакву доминанту тачку, у сваком случају ћете погледати на то да видите да ли се евентуално одатле нешто не дешава.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, пре него што сте пошли, када сте дошли на задатак?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не, не, не.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да претресете виноград?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не, не.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Нико није ништа рекао?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А Ви кажете, у току кретања сте помислили евентуално?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Да, па када угледате тај доминантни објекат.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А нисте знали пре него што сте кренули, нисте знали да постоји силос?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, ја нисам знао уопште где се крећемо, то су људи који су мештани.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Знали сте да идете у претраживање терена.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: То су људи који су мештани и који су одређени да буду водичи, који су ту и који ће, практично, одредити правац кретања.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ја мислим да сте рекли да знате да идете, да Вам је задатак био да претресете виноград.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Да, виноград да претресемо, да, а шта се налази на путу до њега, заиста нисам знао.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, хвала, немам више питања.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Молим.

НАТАША КАНДИЋ: Рекли сте нам да, је, овај, да сте, да је дошао Дарко Перић и да је говорио о читавој тој акцији где је том приликом рекао да је он добио значи то наређење. Шта је рекао говорећи о потпуковнику Димитријевићу, да ли се сећате, шта је, који израз?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не разумем, шта мислите да је рекао о потпуковнику Димитријевићу.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је рекао потпуковник Димитријевић, од њега је добио, од претпостављеног старешине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То се изјаснио да је рекао да је, «Дарко Перић им је рекао да је од потпуковника Димитријевића»; не њему него свим.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Свима нама присутнима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је од потпуковника Димитријевића добио то наређење.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, када сте на састанку са њим и после тога силазите код и разговарате, преносите војницима. Да ли са Вама силази и разговара са војницима и Влајковић?

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ. Приговор, питано, одговорено.

НАТАША КАНДИЋ: Није питано.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ. Јесте, данас.

НАТАША КАНДИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поновите, ја заиста, мислим, много је детаља.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Није никакав проблем, ја кажем заиста не могу, ја знам да је Радован сишао доле. Са ким је разговарао и да ли је разговарао, па ја нисам њега у сваком тренутку, ја нисам био његов послани, нисам у сваком тренутку био уз њега.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, довољно, сишао је доле.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ. И само за записник, исто је одговорио тужиоцу, значи питано, одговорено и молим Вас да не понављате питања, питајте нешто паметно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви када укључите тај микрофон и када причате.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ. Ја се извињавам, Бранко Лукић, адвокат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што после у транскрипту види се неко НН лице се убацује и нешто прича и ставља неке приговоре, а уопште се не зна ни ко је рекао, има нас овде много.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ. Хвала Вам, извињавам се, поправићу се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А пре него што укључите микрофон и уопште узмете реч, морате да тражите ту реч, а не онако укључите и почнете да причате.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ. Ја се извињавам, али када почне да одговара, онда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ. Када сведок почне да одговара или окривљени, да ли има више сврхе ако одговара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али Ви затражите, затражите реч. Замислите када бисмо сви сада овде и сви присутни адвокати оног момента када пожелеле укључили микрофон и почели да причају, онда би то било неизводљиво да се овај претрес уопште одржи.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ. Хвала Вам.

НАТАША КАНДИЋ: 18.-ог ујутру када је дошао Перић и када је био тај разговор са војницима, да ли тог јутра и том приликом има говора о томе, ето Влајковић одбија наређење. Да ли војници питају Вас, шта Ви,

њихови командири, како се односите према томе и која је сада Ваша ту позиција?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја заиста не могу да се сетим да ли нас је неко о томе питао.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте имали неку ситуацију пре доласка у Ловас да се тако нешто догоди, да значи и командир чете и командири водова одбијају наређење, а да се ипак акција одвија, како то?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, знате шта, колико је мени познато, била је једна ситуација тамо у селу Сремским Чаковцима, да је било неког незадовољства и тако, али да се нешто, требало је отићи до Шида или Товарника где је било, заиста, заиста не могу да се сетим.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли постоји неко правило које регулише такво једно понашање, ситуацију, значи, у којој, значи, они који имају неку заповедну одговорност, одбијају наређење, да ли неко има обавезу да неком претпостављеном то пријави, ко разрешава ту ситуацију, да ли постоје, да ли је то регулисано?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, у правилима службе, да ли?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Правила службе вероватно то регулишу, а сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Вама то познато како је регулисано или није?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, сигурно да је регулисано правилима службе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви то знате?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја заиста не знам до детаља како, али сигурно је регулисано правилима службе, вероватно треба известити претпостављеног старешину.

НАТАША КАНДИЋ: А ко је у том случају био претпостављени старешина?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ко ме?

НАТАША КАНДИЋ: Чекајте, имате ситуацију, не можете рачунати на Дарка Перића, зато што је и он у томе и њему се одбија, значи неко треба неком претпостављеном старешини, значи изнад Перића, да пријави?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Знате шта, ако командант одреда је сматрао да треба да обавести тога да му, одреда сматрала да треба да обавести некога о томе да има незадовољство у јединици, онда је то у његовој надлежности.

НАТАША КАНДИЋ: Али, будући да он инсистира, значи он онда неће да пријави, значи Ви који одбијате, неко од вас мора да пријави, да ли је?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја нисам у обавези да пријавим ако одбијем неко наређење, да сам себе доведем у ситуацију да ме због тога одведу на војни суд.

НАТАША КАНДИЋ: Чекајте, али одбијате наређење, колико сам ја разумела овде, зато што видите опасност по животе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није он одбио наређење, немојте.

НАТАША КАНДИЋ: Реците, молим Вас, и он каже да се придружује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте јуче били, на претресу.

НАТАША КАНДИЋ: Он се придружује, придружује и Влајковићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, он се тако није бранио, он каже да је одбио наређење командир чете.

НАТАША КАНДИЋ: Да се придружује томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Он је рекао да је војник, да је био као обичан војник, судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, добро, али шта.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Онда то произлази из тога.

НАТАША КАНДИЋ: Он каже да се придружује том протесту, да нема више никакву наредбодавну позицију у односу на своје потчињене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али каже да ником није одбио наређење никакво.

НАТАША КАНДИЋ: Па, нико, очито да овде нико од њих не каже да је формално, да је, значи, сазвао и рекао, молим вас, одбијам, зато што.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оно што је изговорио.

НАТАША КАНДИЋ: Нама је потребно збиља једно овде експертско тумачење ове ситуације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немојте сада доказне предлоге, док испитујемо оптуженог.

НАТАША КАНДИЋ: Молим Вас, долазимо сада до задруге. Ја Вас питам, Ви сте били у школи резервних официра, да ли Ви знате, ко су све, ко су сва лица обухваћена термином «заштићена лица»?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не потпуно.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли знате да је у оружаним сукобима, да цивили спадају у заштићена лица и да су сви они који су у сукобу, значи, укључујући ту ево и ЈНА и Вас, да имају обавезу да штите од било каквих повреда, да не дозвољавају да се према њима предузимају радње које чине кривично дело?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Хоћете још једном поновити, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте упознати, да тако кажем, са Женевским конвенцијама и да су цивили заштићени у оружаним сукобима, у смислу да не смеју да се?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, знате шта, ја нисам до детаља упознат са одредбама Женевске конвенције, али у сваком случају, знам да је цивилно становништво, да би цивилно становништво требало да буде изузето, односно заштићено.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, значи, улазите у то двориште задруге, видите како те цивиле, значи та заштићена лица, у униформама под командом ЈНА; извините, још једно само питање, да ли сте Ви знали да је Председништво СФРЈ било донело одлуку да се све добровољачке јединице, да су под командом ЈНА?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Знате шта, ја заиста не знам, али прво и не знам да ли су ти људи који су тамо били све цивили, да ли је неко од њих био припадник оружаних снага, паравојних снага, ја не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Питам за ове у униформама.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ви сте ми рекли цивили, госпођо.

НАТАША КАНДИЋ: Молим?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Рекли сте ми цивили, ја не знам да ли су ти људи који су тамо били.

НАТАША КАНДИЋ: Ја Вас питам за ове у униформама, да ли сте знали да су ови добровољци и Ви кажете добровољци, да су они одлуком Председништва СФРЈ налазе се под командом ЈНА?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, знате шта, ја колико се сећам, сада можда ја нисам правни стручњак, ја сам ту апсолутни лаик, ја колико се сећам, и у Уставу је писало да оружане снаге сачињава ЈНА, територијална одбрана, у то време и друштвено-политичке организације и добровољци. Колико се сећам, да је то било и у Уставу, сада.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, била је донета одлука. Молим Вас, шта је Ваша обавеза, када видите да се врши кривично дело, која је Ваша обавеза по правилима службе, Ви улазите у двориште, видите униформисана лица, добровољце како малтретирају, батинају цивиле или оне који су, који нису, немају оружје, који су заробљени ту, шта је Ваша обавеза?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја заиста нисам упознат са тим, нити знам да је правило службе регулисало то, ако видите да неко чини, не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је, да ли Вас је неко некада поучио да ако видите да неко врши кривично дело, да пријавите претпостављеном старешини, ономе који има виши чин од Вас, да нешто урадите?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, знате шта, и у обичном цивилном животу, што се каже, ако имате сазнање да је извршено кривично дело, сада то је.

НАТАША КАНДИЋ: Али, да ли Вам је неко рекао да у рату, у оружаним сукобима, то не важи?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја не могу да се сетим.

НАТАША КАНДИЋ: А кажите ми, онда Ви крећете, ти људи који, значи, малтретирају, батинају, они крећу са Вама и сада, да ли Ви у том тренутку можете то да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не крећу ти. Ја Вас молим да убудуће оно што се дешава на претресу пратите, да не бисмо, не крећу ти који батинају, он је то и данас поновио, то није било ни јуче.

НАТАША КАНДИЋ: Не, ја кажем они који су батинани, молим Вас, то сам рекла. Не, рекао је три пута да он мисли, мада је остало нејасно како је то баш закључио, видео да они који туку, да они не полазе, али ја сада питам за ове цивиле који су тучени, малтретирани, он детаљно наводи, радње описује које су према њима предузимане, па га питам, шта он сада, шта он сада, овај, шта мисли, како повезује то, у дворишту их туку, а сада их негде воде.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, ја заиста о томе нисам размишљао.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Ја се извињавам, судија, можда би било боље да су га питали, да ли су ти људи које је он видео да су малтретирани, били у том строју, јер он то није одговорио, а сада она пита, ти батињани да су они вођени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, то је сада стварно, то је неспорно било да су то ти људи изведени, немојте сада око тога.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја мислим да је то један део тих људи, да нису сви изашли из тог дворишта. То је неко моје сећање. Да ли је тако било или није, ја заиста не знам, али нисам ни размишљао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то Ваше сећање један део тих људи, да ли је то неко тамо одвајао нешто?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Заиста не знам, али кажем, колико ме сећање служи, нису сви људи који су били у дворишту задруге, изашли, јер мислим да их је у дворишту задруге било више него што је изашло на улицу, по мом сећању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате да ли је то неко вршио тамо селекцију?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не, то заиста не знам или се то можда десило када смо изашли тамо, како, ко је то урадио, заиста не знам, али кажем, мислим да је било више људи у дворишту те задруге, него што их је касније било у том строју који се кретао ка виноградима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Молим Вас, реците ми, да ли је тада у дворишту био Влајковић?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја не могу да се сетим да ли је Радован био у дворишту, заиста не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је већ рекао јуче.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја сам био, знам да сам ушао са једним делом војника, а за Радована не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, реците ми, да ли сте имали неку ситуацију у Товарнику, Чаковцу или касније после овога, да имате у воду повређеног војника и једног или више и да га водите у акцију?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војника?

НАТАША КАНДИЋ: Да, да.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Нисмо имали повређених војника, на сву срећу.

НАТАША КАНДИЋ: Не, молим Вас, ја Вас питам, имате у свом воду повређеног или у чети повређеног војника.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: И следи акција и ја Вас питам, да ли је било ситуације у којој значи Ви повређеног војника водите у акцију, да учествује као други војници?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбија се одговор на ово питање, није везано за предмет оптужбе.

НАТАША КАНДИЋ: Па, јесте за овај, за његово познавање примене правила службе у оружаним сукобима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже човек да му је то начелно било познато, везано за цивиле и шта сада, не можемо.

НАТАША КАНДИЋ: То хоћу да питам, ако нису водили или ако су водили припаднике овај ЈНА повређене, ово прилично указује, води, ка тумачењу и сазнавању шта је у његовој свести, али не дозвољавате да. Ја сада хоћу да Вас питам, Ви кажете идете фронтално у односу на силосе. Где се налазе виногради?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли може суд да покаже снимак на основу кога ће да се види где се налазе виногради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Показаћемо, није доказни поступак ни почео.

НАТАША КАНДИЋ: Шта Ви, молим Вас, видите ако идете значи фронтално према силосима, то је значи тамо, шта се налази са десне стране од ливаде?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: То сам малопре причао.

НАТАША КАНДИЋ: Па, реците.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Одговорио сам на то питање, хоћете да поновим?

НАТАША КАНДИЋ: Па, ја нисам чула, извињавам се, стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Рекао сам да са леве стране значи тако како се крећемо по ширини те ливаде, да се са леве стране уз асфалтни пут налази јарак или канал, а да сам са десне стране, колико ме сећање служи, видео да постоји неколико појединачних стабала, да ли су то воћке или појединачна нека врста дрвета и да ми се чини да је у једном делу, можда негде тамо овако на тој једној благој узвисини, да ли је то било некакво кукурузиште или нешто, ја заиста не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Не, ја сам то разумела да то кажете, да се то види испред, а не са десне стране.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не, не, не испред, не испред.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, накнадно, да ли сазнајете Ви где се налази тај виноград?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не. Ја нисам уопште успео да сазнам где се тај виноград налази, нити сам имао прилику да га видим.

НАТАША КАНДИЋ: А кога сте питали?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Молим?

НАТАША КАНДИЋ: Кога сте питали, где је то ваше одредиште?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ли сте питали?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, ја заиста не могу да се сетим, заиста не могу да се сетим, верујте.

НАТАША КАНДИЋ: Када сте кренули од задруге, да ли је било ко рекао, укључујући и те мештане које Ви спроводите, да ли неко каже или у том тренутку када Ви са пута скрећете на ливаду, да ли неко каже, е па, то је добар пут за виноград или каже, не, не, то је погрешан пут, да ли неко у том контексту нешто каже?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја то заиста нисам чуо, али кажем, мој утисак је да виногради ту нису били ни близу, а сада где су ти виногради, заиста не знам, не знам, нисам чуо да је то неко рекао.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, сада нам реците, да ли Ви када скрећете, када скрећете у ту ливаду, мислите да се догађа нешто што Вас не води даље у Вашу акцију претреса винограда, или је то, или идете у том правцу?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: То је, једноставно, правац кретања и апсолутно ништа, значи не размишљам да нешто што прекида ту акцију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево ја бих да Вас питам, а шта Ви заиста радите у тој ливади, када Вас је командант одреда послао у претрес винограда?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Требало је доћи до винограда, да се претресе, ми не знамо пут којим се долази, са нама иду водичи који су мештани, који знају где су виногради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окренути сте, фронтално се крећете према силосу и тамо, кажете, не видите никакав виноград.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја заиста не знам путеве тамо, значи, једноставно, идемо са тим људима који воде, да ли су то мештани водичи, ко, како, шта, заиста не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Значи, они су практично одредили правац кретања. Још се не зна да ли се виноград налази, пардон, да ли се виноград налази на тој страни или на некој другој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми, да ли је Вама било у реду, деловало као нормална, нормално упућивање да скренете у ту ливаду? Није код Вас изазвало да мислите да сада то нешто није регуларно, није тај правац, није тај пут?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Нисам размишљао да није регуларно, јер, значи, ту се налазе људи који знају где је виноград. Ја нисам, нисам заиста имао намеру да.

НАТАША КАНДИЋ: Кажете нам данас и у једном одређеном тренутку, овај, један човек каже «мина». Нисте нам рекли, да ли Ви видите тог човека?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Колико сте Ви удаљени од њега?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Максимално до тридесет метара од њега, максимално.

НАТАША КАНДИЋ: А сада, кажите ми, овај, од тридесет метара.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Значи, гледано то.

НАТАША КАНДИЋ: Опет фронтално.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Тако, а сада, можда по дијагонали би вероватно било мало више, сада више не знам, заиста не могу тога да се сетим.

НАТАША КАНДИЋ: Овај, а колико су испред Вас, на колико је један од другог и цивили и овај и војници?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То се изјашњавао и у истрази и овде, о тим размацима.

НАТАША КАНДИЋ: Па, шта, метар, метар и по, да ли је тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, причао је и на претресу и у истрази и ја сматрам да морамо знати ове списе предмета, да бисмо овде могли да.

НАТАША КАНДИЋ: Ја га сада питам, поново да каже само, колико је један од другог удаљен, зато што каже да је он, да види овог човека и да је он удаљен тридесет метара од њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А од кога сада питате колико је удаљен?

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Од овога Хрвата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, рекао је тридесет метара.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не разумем, мислите колико је тај човек који је видео мину, уочио, колико је он удаљен од свог најближег суседа у том строју, то мислите?

НАТАША КАНДИЋ: Не, колико су густо они сада постављени, сада је то једна мрежа.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, то значи, колико је удаљен од свог суседа?

НАТАША КАНДИЋ: Испред Вас, колико је та мрежа густа испред Вас?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Није мрежа, то је строј, госпођо, то није мрежа, то је строј, људи су у њему удаљени, малопре сам рекао да су били на некаквом блиском одстојању, можда метар, метар и нешто, заиста не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он прича о одстојању између два цивила Хрвата.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Између два цивила у строју.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли се у том тренутку када он каже «мина», да ли Ви видите, да ли се они, држе за руке са онима поред себе?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да није то, да не зна.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не, ја се не сећам да су се држали за руке.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли тог човека, када каже «мина»; Ви примећујете да и остали виде и гледају у њега?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбија се одговор на то питање шта он може да примећује, шта други виде и гледају.

НАТАША КАНДИЋ: То је толико ситуација.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Сви гледамо негде, сада, ко у кога гледа, заиста не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Колико пролази од тога када га Ви видите, чујете, чујете и видите да каже «мина», колико пролази од тога када он, како Ви кажете, пада на мину?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Нисам рекао пада, него сам рекао, баца се на мину.

НАТАША КАНДИЋ: Баца се, добро.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Тако је.

НАТАША КАНДИЋ: Баца се.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, није трајало дуго верујте, значи, оно сви смо затечени, човек виче «мина», сви смо затечени, креће тај, овај, један број добровољаца, један, овако, са леве стране, један одозго, Радован је изашао из строја и кренуо, значи, па, не знам, не знам, не могу временски сада да причам ја, нисам ни размишљао о томе, да ли је то пар секунди, десетак, петнаест, двадесет, не знам, али значи, кратко време, јер људи, чим се указало на ту мину, сви су кренули брже да виде шта се дешава, да бисмо се сналазили шта да даље радимо.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми, да ли Ви видите тачно, да ли се ти неки добровољци, колико су од Вас удаљени?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Добровољци?

НАТАША КАНДИЋ: Ти који крећу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та врста?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Они су, значи, били испред мене, па оно, једно петнаестак метара можда, откуд знам, до двадесет, значи нису увек били људи.

НАТАША КАНДИЋ: И шта они раде, шта Ви видите, шта они раде?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Шта они раде? Рекао сам да се један број од њих упутио ка том месту где је човек указао на мину.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли ту постоји сада нека, да кажем, мало ужурбана ситуација, да ли се ствара нека гужва мало, паника?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: У том тренутку панике нема, значи само крећу ти.

НАТАША КАНДИЋ: Гужве?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Тих неколико људи креће ка томе, значи, нема гужве, нема панике, сви стојимо и чекамо да и ти људи.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли Вама остаје преглед једнак као у тренутку када Ви видите онога ко каже «мина», тада када они крећу према њему?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја тог човека видим и даље.

НАТАША КАНДИЋ: И даље?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Потпуно?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колики је број тих добровољаца испред Вас?

НАТАША КАНДИЋ: Који крећу.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Заиста не бих могао да кажем, колико се сећам, да су можда двојица долазила доле негде мало овако полулево у односу на мој положај, а један горе с десне стране иде; Радован изашао из строја и кренуо ка том месту. Ето, то је.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли видите, докле иде Радован Влајковић?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја заиста не могу да се сетим. Иде дотле док се тај није бацио, да га није та мина погодила, значи, у том тренутку када је прва мина експлодирала, сви су стрмоглавце доле у ливади, значи дотле иде.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли видите, Влајковић долази до њега, ако је кренуо према њему?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не, он није дошао до њега.

НАТАША КАНДИЋ: Шта га зауставља, шта га зауставља?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Зауставља га експлозија мине, јер се тај човек бацио на мину. Ниједан од добровољаца није пришао том човеку, значи у непосредну његову близину да су могли да имају било какав контакт. То што се дешава, значи, када су ови кренули, он се баца на мину, мина експлодира, сви су залегли доле. Нису имали непосредан физички контакт са њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, видите два добровољца. Где су остали?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, рекао сам да се један број њих налазио у строју, а један број се кретао испред строја, да ли су они били горе мало, полудесно или како, заиста не бих могао да будем сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви видите само двојицу у том тренутку, а за ове?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Двојицу, тројицу испред себе, али остале не знам где су се налазили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А колики је укупан број?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Моје неко сећање је петнаестак људи, кажем, условно речено добровољци, јер се оне који нису у саставу наше јединице, ја сам сматрао добровољцима.

НАТАША КАНДИЋ: А кажите ми, овај, колико је Влајковић, он је био, Ви када сте кренули, током кретања, он је био изнад овај изнад Вас, односно изнад, значајно изнад те средине. Колико је он далеко од Вас тада када се тај цивил баца на мину и када сви залежу?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не знам то, заиста, не сећам се колико је био далеко.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли га и даље видите или?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Радована?

НАТАША КАНДИЋ: Да.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Видим га.

НАТАША КАНДИЋ: Како га видите, шта?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Лепо, видим га да је човек залегао у ливаду доле, значи експлозија је била и видим да се човек стрмоглаво баца, као што су то радили сви, то су, нисмо само ми залегли који смо

били иза, када је прва мина експлодирала, сви су се бацили доле на ливаду, и ти људи који су били испред нас.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, колико протиче од те мине, како Ви кажете, да је експлодирала, овај, до те сада неке пуцњаве?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, не бих то могао да кажем, не знам, заиста, не сећам се.

НАТАША КАНДИЋ: А колико пролази од те прве мине и тог залегања до тих повика да престане пуцњава?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, не могу, госпођо, временски да одредим, заиста не могу, али значи, оног тренутка када је кренула пуцњава, сви смо викали «људи, станите, не пуцајте»; мислим, шта у таквој ситуацији можете да видите, значи, ако видите да избија нека гужва на улици, казаћете, «људи, немојте, овако, онако», значи то је била некаква природна и нормална реакција на.

НАТАША КАНДИЋ: Па, кажите ми, да ли је у том тренутку има и пуцњава према силосу, да ли Ви то видите или?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је рекао да није видео, али да је после чуо.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Госпођо председавајућа, рекао сам да нисам видео, али сам сазнао, да су ми људи рекли, да су неки од њих отворили ватру ка силосима, јер су претпоставили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте да одговарате.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, што би ти који пуцају према силосу, викали да се престане да се пуца, то ми није јасно.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не желим да одговорим, госпођо на то питање.

НАТАША КАНДИЋ: Молим Вас, можете Ви да не желите, али молим Вас, ово је битно, јер каже – сви су викали да престане да се пуца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он има право да каже, не желим да одговорам.

НАТАША КАНДИЋ: Али, молим Вас, то је чудно, сви су престали да, овај.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Госпођо, не могу ја анализирати зашто је неко отворио ватру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте у такву полемику да се упуштате.

Адв. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Судија, ако ми дозвољавате.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли може да нам наведе именом и презименом кога чује он да каже, да виче да престане пуцњава, да престане да се пуца?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Заиста не могу, када двадесет људи виче, викао сам и ја, викао је и Радован и још ту људи је викало, «немојте људи, не пуцајте, прекините»; значи, у том смислу да се заустави то.

НАТАША КАНДИЋ: Искрено морам, мени није јасно, како Ви у тој гужви, у том, значи сви налете према томе, Ви видите само Влајковића, а не можете никог другог да наведете?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, Влајковић је испред мене, госпођо, он се налази испред мене.

НАТАША КАНДИЋ: Па, није баш ред испред Вас, него сте рекли да је, Ви сте негде на средини, а он је иза, иза.

Адв. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Судија, хоћете ми дозволити, ја већ пар пута подижем руке, покушавам да се јавим упорно, али Ви ме не видите, или нећете да ме видите, заиста не знам шта је у питању. Ја заиста морам да реагујем и приговарам на ову врсту питања, да се он изјашњава на некаква хипотетичка питања и да се наводи да он закључује шта би било када би било и то су ова управо питања, како други реагује, шта је други могао да помисли и шта је други.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то смо одбијли, али ова нека питања, шта види, то ипак, то не можемо да.

Адв. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: То је у реду, али ја се и не противим, али шта су други мислили, шта су други помислили, то је већ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо већ у вези тога смо реаговали, шта је други мислио, приметио, а ово шта је он видео.

НАТАША КАНДИЋ: Сада Вас ја још једном питам, да ли може да нам наведе, да ли је видео још некога сем Влајковића да виче «престаните да пуцате»?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Видео сам, чуо сам још људи, не могу по имену и презимену сада да кажем било кога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је све одговорено.

НАТАША КАНДИЋ: Молим Вас, само исто да ми каже, када каже «чуо», оно што нам је рекао претходно, то је да Влајковић лежи на земљи. Е сада, није ми јасно, да ли он препознаје Влајковићев глас или у тој целој гужви, значи, неки трче, неки пуцају, тај простор испред њега није чист, није прегледан. Да ли он види Влајковића када он виче или препознаје његов глас?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Знате шта, како мислите није прегледан простор?

НАТАША КАНДИЋ: Рекли сте нам да су сви почели, да су кренули према ономе, овај.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Нисам уопште рекао да су сви кренули, то нисам рекао.

НАТАША КАНДИЋ: Онда да је пуцњава, значи да се пуца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, то није било, рекао је, чуо је «прекини паљбу», Влајковић је викао, он је викао и неки други за које сада не зна.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: На који начин, заиста мислим.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, пошто се не сећате шта се касније догађало, овај, враћате се, где се Ви враћате, одатле са тог?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Јединица?

НАТАША КАНДИЋ: Да.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: У зграду школе тамо где смо и били смештени.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли има неког састанка, да ли Ви тражите неког претпостављеног после тога?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не сећам се да смо имали неки састанак, заиста се не сећам.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли имате састанак са војницима, са овим из чете?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Званичан састанак не сећам се да је био, него сви смо ми ту били заједно, није имало потребе сада нешто сазивати икакве састанке.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте ишли, на пример, у седиште команде, да ли сте ишли?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: У које седиште команде, ја уопште не знам где се команда налази, коју, чију команду.

НАТАША КАНДИЋ: Па, питам Вас.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не знам ја ни где се то налази, нити ме је тамо неко звао.

НАТАША КАНДИЋ: После колико сте Ви позвани у Шид?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја заиста не могу да се сетим да ли је то било исто поподне или сутрадан, али знам да је дошла војна полиција која је тражила од Радована и мене да дамо изјаву и да су нас одвели у Шид, да смо у једним крајњим нехуманим условима пробдели ноћ и да смо сутрадан, то сам рекао официру безбедности, једном мајору по чину, дали изјаву, који је тај човек био, заиста не знам, да су нас, да је он наредио да нас врате, јер се јединица у Ловасу побунила, због нашег одвођења.

НАТАША КАНДИЋ: Само још ово питање, овај, када сте се вратили, кажете, овај, у школу, да ли сте сматрали да Ви треба нешто да предузмете, некеме да пријавите догађај којем сте непосредно присуствовали, видели шта се догађа, да ли сте?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, знате шта, ми имамо команданта одреда, ја нисам сматрао да је некаква моја дужност да ја о томе извештавам било кога другог, осим команданта одреда, значи који је био ту присутан након тог догађаја, кажем, додуше, али био је човек присутан у школи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли разговарате са Дарком Перићем пре тог одласка у Шид и евентуално га питате, Дарко, ко ти је тај добровољац ког си одредио, да знам ја да кажем ко нам је командовао?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Разумем, ја знам да смо ми са Дарком седели и причали и што каже, нормално закључили да нешто тако није требало, нормално, да се догоди, овај, али сада детаља тог разговора, госпођо, када преживите нешто тако, мислим, ја кажем, не дао Бог никоме да се нађе у таквој ситуацији, али не знам, мислим, не можете, не можете апсолутно од великог шока и стреса да се сетите тих дешавања. Што каже, тек после тога, на неки начин дођете к себи и када проведете ноћ доле у оној бувари у Шиду и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли смо завршили, да направимо паузу?

НАТАША КАНДИЋ: Имам само још неко, када сте Ви сазнали да је један цивил изведен из колоне и убијен?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, ја сам то рекао да нисам видео. Сада, да ли сам ја то сазнао непосредно током кретања, мислим да ми је неко рекао тако или је то касније, али чини ми се да је током кретања колоне, да сам чуо да је неко рекао да је човек убијен, чини ми се.

НАТАША КАНДИЋ: А ово сада први пут чујемо да сте током кретања колоне.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Нега?

НАТАША КАНДИЋ: Ђорђе, прочитајте мало, па онда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није било децидно, причао је да је чуо касније, а ово сада заиста први пут чујемо.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Касније, да ли је то било, кажем, током кретања колоне или касније, не знам заиста, али кажем, знам да ми је речено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сада смо чули да је током кретања колоне, али није сигурно и ето.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, не могу да поставим питање, ако је чуо током колоне, шта онда он предузима тим поводом?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Заиста, госпођо, кажем, не знам да ли сам чуо током кретања колоне, да ли сам чуо касније, знам да сам чуо, али накнадно, након што се то десило. Када сам чуо, па, верујте не могу да се сетим. Ја сам рекао оно што сам ја видео, видео сам да су ушли и бацали бомбе, то сам видео и то знам, а оно што сам чуо, када сам чуо, заиста не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Рекли сте нам да сте видели тог једног добровољца рањеног који пуца. Да ли Ви видите још некога ко пуца у цивиле?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Рекао сам да сам видео да је још један који је долазио с десне стране, да је отворио ватру на те људе који су били испред њега, када је видео да је овај човек рањен.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте поподне, када сте се вратили, кажете у школу, да ли сте онда организовали прикупљање података ради утврђивања идентитета тих који сте видели да су пуцали и убијали?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја нисам ни војноистражни орган, ни полицајац, а те људе уопште више нисам видео, значи мени, моја сазнања о њима, престају тог тренутка када се завршило.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте, добро, само још да питам, да ли сте у Шиду приликом давања изјаве, дали све податке које сте Ви имали о томе, који могу да помогну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То шта је рекао у Шиду, о томе немојте.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја заиста не могу да се сетим.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ ПРЕКИДА у 12 часова и 05 минута и биће настављен у 12 часова и 30 минута.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ НАСТАВЉА у 12 часова и 40 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа није снимљено.

Адв. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Хоћемо поново?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поновите оно што. Ево хоће прво пуномоћник оштећених, изволите, извињавам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако се сећате ових питања.

НАТАША КАНДИЋ: Ево ја сада, значи, питање, молим да покушате да овај да се ставите у ту позицију да идете из села и да идете тим путем и да на месту где крећете овај десно у ливаде, ја Вас питам, да ли можете да се сетите шта се налази са леве стране?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Са леве стране се налази једна блага падина која је виша у односу на ниво пута.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, питам Вас, шта је на тој падини?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не знам, заиста, нисам уочио ништа што би ми било карактеристично да по томе запамтим.

НАТАША КАНДИЋ: Поново питам, да ли видите ту са леве стране негде неки воћњак?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Неки виноград, молим Вас, извините?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не сећам се заиста, кажем, није ми остало у сећању да сам уочио нешто што би ми стварно остало у сећању.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли када скрећете десно на те ливаде, да ли видите неки бунар?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли када се налазите на ливади, да ли са, значи десне стране, помињали сте нам неко дрвеће, нека стабла. Да ли видите неку колибу, да ли и у ком то делу ливаде у односу на силос се налази?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Рекао сам да сам са десне стране, значи на, колико мене сећање служи, та ливада је под једним благим нагибом и на крају те ливаде, чини ми се да сам видео неколико појединачних стабала неког дрвећа, да ли је то било воће или неко друго дрвеће, заиста не знам. Колибу нисам видео, нисам уочио то, не могу тога да се сетим.

НАТАША КАНДИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Дакле, оно прво питање, када је вршио последњи пут постројавање свог вода тих дана када се налазио на теренима Товарник, Чаковец, касније Ловас?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Последње постројавање свог вода сам извршио у селу Сремски Чаковци када сам добио наређење да се креће за село Ловас.

Адв. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Питање је било, у односу на друге, на друга два вода, други, трећи вод, да ли је видео да се врши постројавање тих водова, интересује ме сада овај део када се већ налазе у Ловасу?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Претпостављам, пошто ми нисмо били на истим локацијама, претпостављам да су и остали командири водова постројили своје водове и довели их до места одакле смо кренули у Ловас.

Адв. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Да ли се сећа, када је стигао у Ловас, дакле са својим водом, да ли је као командир вода, пред свим војницима свога вода, дакле и командирима одељења, издао било коју наредбу?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не.

Адв. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Не?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Мислим, осим постављања страже око објекта где је јединица била смештена.

Адв. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Да ли је то било када су били сви присутни војници или је та наредба издата неком од командира одељења или је та наредба се односила на појединца, односно војника?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, ја мислим да је та наредба, значи након што смо се сместили у учионицу, да је након тога распоређена стража око објекта.

Адв. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Да ли су се за ту стражу војници јавили добровољно или сте Ви морали одредити или су то морали одредити командири одељења ко ће да врши стражарску дужност?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, знате шта, у принципу, стража се расписује, значи одређује се на ком стражарском месту ће бити који војник. Значи, не иде се добровољно на стражу, можда се неко и јави.

Адв. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Добро, можда се неко, да ли се сећате, ако се сећате, сећате, ако се не сећате, није битно много. Питање је следеће, када сте дошли, дакле, тамо код те задруге и од школе до задруге, да ли сте имали било какву комуникацију са Вашим командирима одељења у воду?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не.

Адв. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Да ли сте имали било какав разговор са припадницима Вашег вода, дакле сада мислим и на војнике, у вези акције која предстоји, дакле када сте већ код земљорадничке задруге и да ли је било речи било какве о употреби оружја?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Није било никаквог разговора у вези употребе оружја.

Адв. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Пошто се већ Јосиповић изјаснио шта је имао од оружја и како је носио оружје приликом тог покрета од земљорадничке задруге па надаље, моје питање је, у ком положају, дакле, је био дакле тај механизам за кочење затварача, да ли је била пушка у откоченом положају или у укоченом положају?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Пушка је била укочена.

Адв. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Да ли може да објасни, када се већ покренуо са јединицом и кренуо пут детелине и даље, зашто је држао пушку у укоченом положају?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Зато што није уобичајено да се приликом кретања јединице држи наоружање откочено, а и нисмо ни имали потребе да држимо ми то наоружање откочено, јер нас, једноставно, то је кретање, нисмо очекивали никакву опасност током кретања.

Адв. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Да ли је постојала код Вас одлука, када да се то оружје откочи?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, знате шта, у принципу оружје се откочује онда када се значи укаже непосредна опасност и створе се услови за употребу ватреног оружја.

Адв. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Да ли је било речи, када је могло бити употребљено оружје?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: По ономе што смо ми.

Адв. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Мислим на те састанке и на све ово што се касније догађало.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: По ономе што смо ми требали да урадимо, значи оружје би се могло тек откочити када се дође у рејон винограда.

Адв. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Добро. Вратићемо се сада на ове мине. Колико сте Ви били упознати са минама као командир вода, њиховим дејством, њиховим постављањем, разминирањем и свим осталим шта прати те мине?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја сам у школи резервних официра имао наставу из инжињерије, али јако мало сам имао времена да се ја нешто детаљније упознајем са минама, једноставно, имао сам прилику да гледам како то људи раде. Ја лично нисам имао прилике да постављам мине, нити да сам икада у својим рукама имао бојеву мину.

Адв. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Да ли сте имали сазнања, колики је домет, односно дејство једне противпешадијске мине?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, колико се ја сећам, те мине имају различит домет, неке имају јако велики домет убојног дејства, али имају онај рањавајући ефекат доста, доста велики, мислим и преко педесет метара.

Адв. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Добро. Питање је следеће, када сте сазнали или када сте упознати да ћете ићи на извршење задатка где ће вероватно бити и неких постављених мина, мисли се на виноград, затим могуће дејство снајпериста, Ваше субјективно осећање у том тренутку какво је било и Ваших војника који су се налазили у Вашем воду, односно који су комуницирали са Вама? Молим колегу Годоровића да. Да ли је имао страха или није имао страха, питање је просто.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Знате шта, налазимо се, да тако кажем у ситуацији да први пут треба да се изложимо евентуалној опасности, страх је сигурно био присутан код мене, објективно као код човека, а по изгледу својих људи, видео сам да и они, да нису баш равнодушни. Не можете бити у рату равнодушни, када знате да са друге стране неко може испалити метак који Вас може одвести у смрт.

Адв. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Немам више питања, захваљујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, адвокат Здравко Крстић.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја ћу неколико питања да поставим, разуме се, бићу врло кратак и оно што мене интересује са аспекта браниоца, мојих брањеника. Ви сте у истрази а и данас, односно јуче и данас, говорили када сте дошли и како сте кренули, постројавање и тако даље, ја Вас нећу питати тако стручна питања, јер сам аматер, нити ћу Вас питати о конфигурацији терена, јер нисам тако стручан као пуномоћник оштећених.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас пређите на питања, да не слушамо шта нећете да питате.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Па, нећу бити, хтео сам да кажем да нећу бити досадан као ови претходни, бићу врло конкретан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То и очекујемо.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Тако је. Када сте Ви дошли преко дана, навече, ноћ, дан, у које доба дана сте дошли у Ловас први пут и да ли сте са собом имали кухињу јер иде војска, војска мора и да једе или је то све било припремљено и на који начин у Ловасу, у месту одредишта?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: У село Ловас смо дошли у поподневним сатима 17. октобра. Са собом нисмо носили кухињу, оброци су нам спремани, колико се ја сећам, у згради школе и мислим да нико није имао примедбу на храну.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: То је било моје следеће питање око квалитета хране, али нећу да питам. Дакле, пошто сте одговорили, да ли могу да разумем када сте рекли у поподневним часовима, значи од 12 сати и један минут, па надаље?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не, не 12 сати, значи.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Па, то је рано поподне.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: То је рано поподне, али ово су касни поподневни сати.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли сте тамо на лицу места, да ли се сећате, копали неке ровове, да ли сте Ви издавали неко наређење?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је одговорио.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Јуче сам причао о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На моја питања у вези тога.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А ја сада имам подпитање у вези тог копања које је одговорено, када је копано, за време дана или Вас је ухватила ноћ?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, претпостављам, пошто смо дошли, кажем, у тим касним поподневним сатима, јединица се разместила, вероватно је још био дан, да смо започели по дану. Сада, када је то завршено, претпостављам да су још били дневни услови.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Хвала. Ви сте у истрази а и данас на главном претресу, чак мислим и на питање суда, одговорили или пре тога истакли и одговорили да сте видели, затекли потпуковника Димитријевића, претпостављам да је он дошао пре тога, односно није дошао са Вама, питам?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Нисам рекао да сам га затекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је разјаснио, да га је видео у школи, ја сам га питала шта је радио, не зна шта је радио, ту није примерено да он као поручник испитује потпуковника, ето.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ви сте у истрази 30.07.2007. године на питање заменика тужиоца, пре тога истражног судије, далеко ми је овај микрофон, на то питање одговорили – «знате шта, то јесте било изненађење за нас»; мисли се на онај, ону наредбу господина Перића, «и ми смо управо због тога и питали, зашто се то тако ради. Он је рекао да је то наређење добијено од потпуковника Димитријевића и да се то наређење мора извршавати». Да ли остајете при том одговору?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Нисам чуо питање на које сам дао такав одговор.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли сте овако, па, питање је било око ове наредбе, издате наредбе – да ли мора баш тако да се то изврши без тих оклопних возила и тако даље, све сте то разјаснили, ја Вас нећу питати.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Добро.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Па Вас заменик тужиоца пита да разјасните то, да ли Вам је том приликом Ваш командант рекао од кога је добио наређење, а Ви сте рекли «питали смо зашто се то тако ради, он је рекао да је то наређење добијено од потпуковника Димитријевића и да се то наређење мора извршити».

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Тако је.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли је тако било?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Тако је.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Само толико, хвала. Е сада, спомињали сте, ја нећу да цитирам овде и данас и јуче, а и у истрази, да сте стекли утисак да су тамо униформисана лица, униформисана, разних униформи и тако даље, када су ови људи малтретирани, цивили, да су по Вама били

у алкохолисаном стању. Хоћете мало ближе, у једној реченици да објасните, да ли су посртали, да ли су заударали, да ли су се међусобно, мислим, знате?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Разумем.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја лаички.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Нисам био у блиском контакту са њима да бих видео да ли су заударали, али по неким спољашњим манифестацијама, сам закључио да је један добар број био у алкохолисаном стању.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Рецимо?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, рецимо, ето, тог типа мало занешења, не знам, заиста те некакве манифестације које се могу односити на некога ко је у алкохолисаном стању.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ја не закључујем, можда би Ви закључили, то само пијани будала може да уради тако нешто, али ја то не закључујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не морате Ви да закључујете, идемо даље.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Нећу, нећу. Е сада да Вас вратим на Шид. Ви сте у изјави рекли, па и данас, а и у истрази, да је то немила сцена, нехумани услови, то сте Ви мало овако ублажили сада. Ја Вас нећу детаље питати о томе, јер то је и забрањено, овде не употребљавамо ми, сем неких који имају ексклузиву да употребљавају ту службену белешку, ја нећу, али Вас питам, да ли садржина овог што сте давали у истрази и сада на главном претресу, отприлике садржина и тог разговора, шта су они бележили, ја не знам, јер не смем ни са знам.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли је отприлике то?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: То сте рекли? Да ли сте закључили из тога што сте Ви рекли да сте тог дана, а рекли сте истог дана, поподнева или сутрадан, нисте ту прецизни, дозвољавам да је то тако и ја исто, да ли сте закључили из тога што сте Ви рекли и господин Влајковић, да је тај мајор, пуковник, потпуковник који Вас је испитивао у тој команди, односно у Шиду, где сте Ви били, нећу то да Вас питам, поуздано сазнали ко је све учествовао и како се десио тај немио догађај од Вас?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја сам имао такав утисак.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Такав утисак?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Да се већ знало.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А да ли знате, да ли су они нешто касније предузимали да се открије извршилац овог дела?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: То ми није познато.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Није Вам познато?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли сте Ви после овога, било је данас питање овде, али да ли сте у Шиду добили такво питање или нека радња?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не сећам се.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Повлачим се, не, не то, када је дошла војна полиција, да ли је од Вас захтевала да предате оружје пешадијско које сте носили или од војника који су учествовали?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Оружје је одузето само од Радована и мене.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Нисте само Ви и Радован били тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, то је његов одговор.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Па, судија, полако, толеришите мало и мене, немојте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је његов одговор, а ако Вам се не свиди одговор, немојте.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Свиђа ми се, како ми се не свиђа.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ако могу то мало ближе да појасним. Није нам нико узео из руке, него је рекао, оставите наоружање.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли су запленили оружје лица која су учествовала у спровођењу, провођењу ове акције?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја не знам за друге, кажем, нама су рекли да оставимо наоружање и да без наоружања идемо са њима.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А данас сте споменули да није вршено балистичко вештачење. Одакле Ви знате то да није?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Зато што сам ја био, значи, присутан после тог догађаја и нико се није појавио да то уради. А колико знам, из разговора са људима, након нашег повратка из Шида у Ловас, нико мени није рекао.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Али можда јесте, па су утврдили ко је, па нису водили поступак даље, можда је и тако.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Нисам Вас разумео.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли дозвољавате такву могућност?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Без коментара тих.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Нисам Вас разумео сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже да нема сазнања да ли је вршено балистичко.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Али, ја питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада није.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли је сигуран да касније није вршено или уопште да није вршено, али нема сазнање, у реду.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, знате шта, ми смо се након дан или два вратили у Ваљево и то наоружање смо раздужили, то.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Оно и касније може да се вештачи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас молим, молим Вас.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не знам ја да ли може, нисам стручњак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да не коментаришете када он одговори.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, не, не. Па, сада моје следеће питање, да ли су ови истражитељи, да ли су они били из команде неке или каква је то јединица, војна полиција, истрага, војни суд, преки суд, мислим, припадници, да ли Ви први пут видите те људе тамо, тог мајора, описали сте га овде?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Први пут сам тог човека, он је био мајор по чину, заиста не знам како се човек зове.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Где је то било у Шиду?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: У Шиду.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Где?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, ја не знам где је то било, да ли је то било.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Где сте Ви преспавали тамо, у неком мотелу, хотелу, касарни, у?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ми смо преспавали.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Немојте ми детаље, само где, у тој истој згради?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не, у неком притвору, али мислим да је то цивилне полиције некакав притвор.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли су они имали неки притвор, сада пуно притвора има, да ли су имали ови који су саслушавали свој притвор неки?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не знам, не знам.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ко Вас је чувао тамо, војна полиција или цивилна?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Закључали су нас тамо, тамо је била цивилна полиција, кажем, колико је мени у сећању, када смо дошли, они су нас закључали у ту собу и ту смо били до.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Хвала. У једном тренутку кажете, данас или јуче, ја се извињавам, али свеједно, сте рекли како су изгледали ти официри, дотерани, фино опремљени, па су имали и панцире, а ми нисмо имали. Да ли сте то алудирало на то како сте Ви били обучени,

спремљени, опремљени, на фронту, односно на првој борбеној линији, а како ови у Шиду, да ли сам ја добро то разумео?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Нисам алудирао, него сам рекао оно што сам видео, да су они, да сам видео у Шиду неке официре који су на себи носили панцире, а ми их на ратишту нисмо имали. Мислим, то је чињеница, факат.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Е; ти њихови оперативци, полицајци који су дошли по Вас, јесу Вас сада спровели, замолили да пођете са њима, или су Вас ухапсили?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Знате шта, хапшење би се могло дефинисати као неко коме се ставе лисице.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Лишавање слободе.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: На руке и тако, овај, једноставно људи су рекли, оставите наоружање, идете са нама у Шид да дате изјаву.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Е то, значи, нисте, нису Вам запленили оружје сада, Ваше, нису понели?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Са собом?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Него само да оставите?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Е добро, завршио сам са тим. Рекли сте – ми, када кажете ми, Ви, Влајковић, Ваша чета, водови и тако даље, учествујете у овој акцији, формирате колону и «Душан Силни», разне униформе и тако даље. Ја Вас питам, да ли је било и неких трећих, а да нисте ни ви ни «Душан Силни» или још конкретније, како препознајете да је неко «Душан Силни», да ли пише овде, да ли овде ознаку неку носи, да ли каже неко, ови су «Душан Силни»; ови нису, да ли има неки бец, препознатљив, по чему?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја сам рекао да су за мене, значи, сви ти који нису припадали јединици.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Који нису Ваши, они су «Душан Силни»?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Јесте, то Вам је значи нека формулација овако.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Из Вашег одговора раније, а и малопре, да господин потпуковник Димитријевић није дошао са Вама, ја бар тако закључујем, можда погрешно, да је он дошао нешто раније, јер сте га затекли у школи, то је Ваш одговор. Да ли сте приметили, добро, погрешно закључујем, да ли сте приметили да господин Димитријевић има неке људе око себе и какву униформу они носе, а нису Ваши?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја заиста не знам када је потпуковник дошао у Ловас, ја сам рекао да сам човека видео у школи, не сећам се да сам видео, не сећам се да сам видео, али дозвољавам могућност да је он имао некакве људе око себе, значи, али ја заиста нисам упознат са тим.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Али, ако је командант Перић имао курира, ако је Влајковић имао курира, да ли дозвољавате могућност да је овај имао бар два курира?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да се не сећа и немојте таква питања сугестивна да постављате.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја најмање постављам овде сугестивна питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, ово је баш сугестивно питање, он каже, не сећам се.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро. Значи, али нисте ми до краја одговорили, сем што су Вам рекли ови, ово су наши, а ово су «Душан Силни». Имају ли неке ознаке са којим се?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је одговорио да не зна.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Заиста не могу да се сетим да ли су они људи имали нешто посебно на себи или не.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Завршавам са овим. Све ово време од како се догодио овај догађај немио, долази полиција по Вас, Ви тамо разговарате шта разговарате, враћате се, прође један кратак период од седамнаест година, да ли разговарате, не разговарате, овде у поступку сте у притвору и тако даље, када први пут сазнајете за термин «живи штит», из списка или од тренутка када Вас хапсе или у разговору у Шиду, када Ви термилошки?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Први пут за термин «живи штит» чујем када смо се појавили овде, значи, из списка предмета, из, када је кренуо овај поступак. Иначе, раније нисам чуо тај израз «живи штит».

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: И са овим завршавам и седам. Ово што сте до сада говорили у истрази, сада, у предкривичном поступку, можете ли процентуално, ако ми судија не забрани питање, Ви одговорите, процентуално да кажете, колико сте та сазнања имали од како је кренуо поступак, дошли до сазнања, а колико је то плод онога што се сећате?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбија се одговор на то питање, шта значи то процентуално?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Значи. Значи да је две трећине се упознао овде у списима, нема појма, ја питам да то одговори.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У процентима да определи.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро, колико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбија се одговор и идемо даље.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, адвокат Градимир Налић.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добар дан, господине Јосиповићу.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Добар дан.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Адвокат Градимир Налић. Ја ћу неколико кратких питања да Вам поставим везаних за сам долазак у Ловас и Ваше функционисање тамо. Ви сте изјавили и јуче и данас поновили, да је Ваше било да обезбедите објекат у коме је била смештена јединица. На који начин сте обезбедили тај објекат?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Физичко обезбеђење, значи у облику страже.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Колико стражара и колико стражарских места око те школе сте поставили?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не могу тачно да се сетим, али мислим да су била четири стражарска места.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Хвала. Да ли сте извршили обилазак објекта и преглед објекта, овај, да би проценили ситуацију, колико Вам треба стражарских места и остало?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, то је уобичајена радња која се ради.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли сте копали некакве ровове у циљу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је питано и одговорено.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја, судија, имам намеру да питам колики су били ровови, да проверимо чисто дужину тог рова, има разлога, објаснићу, није, овај, издевање, ако дозволите да одговори на питање.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Могу да одговорим. Што се тиче рова који се копа, значи с обзиром да су ратни услови, по двојица су стражара најмање, значи ров је био за два стрелца.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Стојећи?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Стојећи став.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: На једном месту или на више места око зграде, пошто је било четири стражарска места?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Знате шта, мислим да је један сигурно био на том подручју где је то некаква раскрсница, да ли то води ту ка центру села, да ли је то и сада, да ли је ту већ био некакав заклон ископан раније или не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Испред школе?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Испред школе, да, не могу да се сетим и знам да је иза школске зграде, тамо у дворишту, да смо користили неки постојећи објекат, колико ми је у сећању. Верујте, јако је тешко после седамнаест година.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: За давање страже, да ли је тако, користили сте га као заклон?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Да, да.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: За стражаре?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Да, мислим да је то тако било.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, хвала. Ми смо овде у поступку раније користили, госпођо председавајућа, једну карту коју нам је цртао, ако се не варам, Жељко Крњајић. Ја бих је користио овом приликом, само да помогнемо господину Јосиповићу, да нам покаже школу, јер хоћу да поставим питање у односу на локацију школе и других неких места, ако дозволите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете, ето сада не знам.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ево, господине Јосиповићу, просто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али не знам како ћемо да пратимо ми остали, ако може на документ камеру.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја могу да погледам, па ћу онда одговорити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја бих волео, мислим, врло је важно да виде и остали управо због тога. Господине Јосиповићу, ја ћу Вам помоћи мало да се оријентишете, раскрсница о којој говоримо је ова, ево ово је раскрсница, у тој раскрсници се налазе ти значајнији објекти. Школа је овде. Да ли то одговара Вашем сећању?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Да, да, видим, видим шта показујете, видим. Ако је то та раскрсница, она се налази баш, ето тако.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: То је та раскрсница.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Можда није тако.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: По сећању господина Крњајића, он човек познаје место, а и ја се сећам да је тако, био сам. Реците ми, молим Вас, знате ли где се налази, да ли сте чули некада за кућу Кесера, Боре, да ли је тако?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не? Ево ја ћу Вам помоћи, видите овде с друге стране раскрснице, ово је кућа Боре Кесера, а ово је зграда месне заједнице. Да ли Вам је познато, да ли је у згради месне заједнице био неки затвор?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не, ја у тај објекат никада нисам улазио и не знам да је то месна заједница.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Господине Јосиповићу, ваздушном линијом ово је двадесетак метара, укосо преко раскрснице. Да ли сте некада видели стражара некога испред зграде месне заједнице или ове друге

куће, док сте обилазили своја стражарска места или копали, односно, давали наредбе за копање рова? Да ли сте видели некада стражаре са друге стране улице укосом двадесет метара од Вас, неке друге стражаре, да неко држи стражу?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Верујте да се не сећам, заиста се не сећам.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Хвала. У току јучерашњег и данашњег испитивања, посебно на питања која Вам је постављала судија, Ви сте говорили, а и у Вашем исказу од, извињавам се, у Вашем исказу од, датом истражном судији 30.07.2007. године на страни 17., сте рекли «један број људи је остао на обезбеђењу објекта, један број људи је имао неке друге задатке, да обезбеђује неке друге објекте»: Судија Вас је питала око тога, питала Вас је за име једног од војника, који су у својим исказима говорили да су радили на обезбеђењу. Ви сте се сетили тог имена. Ја бих Вас питао за још два имена.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Реците.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ако је могуће, да ли се сећате Милетић Верољуба, војника?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Да.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Познајете ли га и данас, да ли га срећете можда?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Познајем човека, познајем.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. Сећате ли се, да ли је он био распоређен на некакве стражарске дужности можда?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не сећам се.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не сећате се?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Није био у мом воду, тако да.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: За Пребега Вас је питала госпођа председавајућа.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Да.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Романовић, да ли се сећате војника Романовића и да ли се сећате да ли га се сећате?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Сећам се, знам ко је, то је Романовић Милован који се, ако се добро сећам имена, Романовић Милован, он је човек бавио се боксом и није био такође у мом воду. Мислим да је можда био чак и командир неког одељења, нисам потпуно сигуран, али може да се догоди да је био командир одељења у неком.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли Вам је познато да је ово лице евентуално држало некакво обезбеђење испред затвора, да ли сте чули некада или лично ?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Није?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, хвала. Да ли Вам је познато, господине Јосиповићу, имате ли презимењака у Вашој јединици, да ли је постојао још неки Јосиповић?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: У мојој јединици.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: У одреду мислим.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: У одреду целом, не знам, али у чети није било више Јосиповића.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Само Ви?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Да.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Колико ме сећање служи.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да, реците ми мало, молим Вас, још, збиља овај пар питања. Имали смо у истом исказу од 30.07.2007. године, сте говорили и да је један део био у обезбеђењу око задруге те ноћи. Ако се вратимо на онај, склонили смо снимак, али просто прва кућа десно, сада је у међувремену ту пар кућа, али педесетак метара одатле је зграда економије. Колико је висока школа?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: По мом сећању, значи то је приземље и спрат. Е сада горе, да ли има надградња кровова, значи ти би уколико би могло да буде, ако је спрат, три и три шест.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли сте Ви били смештени на спрату?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не, мој вод је био смештен у приземљу школе.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли су се пењали на спрат?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Јесмо, попели смо се на спрат, када смо имали састанак са командантом одреда.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли се са спрата види двориште задруге?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не бих знао да кажем, нисам.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ви нисте видели углавном, нити се знали?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Нисам осматрао тако да.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците ми, молим Вас, још једну ствар – да ли је у школи осим вас било још неког?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја знам да је у школи било још неких људи који нису припадали нашој јединици.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Како су били обучени ти људи, да ли су били нешто униобразно или?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не могу да се сетим тога, али мислим да су, не знам, мислим, заиста не бих.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Само чега се сећате, наравно. Реците ми молим Вас још једну ствар, с једне стране имамо овај причу коју потврђује и господин Влајковић јуче и тако даље, да је напољу било веома живо, да се пуцало из зоље, спомињете и остало и сво време се говори о томе да су то добровољци, да ли је тако, претпостављате или тако, с друге стране, исти добровољци пуцају са ове стране, па се ми бранимо рововима, се налазе у истој згради школе у којој се Ви налазите. Који су то добровољци били у згради школе, сећате ли се, да ли су имали можда униформе МУП-а неки од њих?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да не зна какве су униформе имали, па ово је исто.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја се не сећам, заиста се не сећам и да ли су то били уопште људи из исте јединице или не, ја не знам.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. Само ми реците, молим Вас, ко је могао уопште, Ви нисте никада издали наредбу за обезбеђивање неког затвора, претпостављам?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Нити сте издавали наредбе, као што чујемо. Ко је могао да изда такву наредбу у Вашој јединици?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, претпостављам командант одреда да је могао пренети командиру чете, а овај да нама командирима вода изда задатак шта ће који вод одрађивати.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли је издао такав задатак, да ли је издао неко такав задатак?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја сам од Радована примио задатак да обезбедим школу. Значи, то је једино наређење као што је било и у Чаковцима.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците молим Вас, пре, у исказу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само моменат, извините, да ли је на оном састанку командира водова Дарко Перих издао такав задатак Вама?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: У смислу обезбеђења?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Затвора.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, знате шта, већ је јединица била размештена, ми смо добили те некакве задатке, значи одмах по смештају јединице, сада ком од командира водова је који задатак издат, ја заиста не знам. Значи не сећам се да је на састанку нешто помињано обезбеђење било каквих објеката, заиста се не сећам.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ево, ако дозвољавате судија, да помогнемо, значи, јуче је било говора, а и раније, да је један вод дошао у Ловас раније нешто. Знате ли о ком воду се ради и ко је командовао тим водом?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он то нема сазнање, јјче смо га питали, нема.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, ја сам чуо да је да је то наш диверзантски вод.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: То је моја грешка, ја сам то, значи немате сазнања о томе никаква?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Нити сте касније стекли сазнања, који су задаци тог вода били?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не, не могу.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. То је то, хвала Вам најлепше.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље од адвоката. Изволите.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Када сте из Ваљева стигли у Товарник, да ли Вам је познато да су Ваши официри, односно командир чете и командир одреда, имали неки састанак са другим официрима?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: У Товарнику?

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Да.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Није ми познато.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Да ли је долазио неко од других официра који немају везе са Вашом јединицом у Вашу јединицу?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, знате шта, у Товарнику је било врло живо, ту је било доста људи, сада, да ли је неко долазио конкретно код мене, где је мој вод био смештен, није долазио нико осим официра који су били, значи са нама.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Поменули сте да сте имали некаква средства везе, односно неке мотороле које су биле неисправне и тако даље. Да ли је то служило само за комуникацију унутар јединице или је служило за комуникацију ван јединице?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ми смо са тим моторолама једино могли одржавати везу са унутар јединице.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Зашто то мислите?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Зато што знам да је тако било, тако је у мом сећању, значи, добили смо од те јединице једном приликом, пардон, добили смо те, овај, та средства везе, да бисмо могли да комуницирамо са командантом одреда, командиром чете и између осталих командира водова и свако је имао неку своју фреквенцију на којој је радио.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Да ли сте имали неку радиостаницу у оквиру јединице Ваше, Вашег вода а и у оквиру одреда?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: У оквиру вода нисмо имали никакву радиостаницу, а на нивоу одреда, постоји и одељење везе и тамо је сигурно била и радиостаница.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Да ли сте Ви видели ту радиостаницу или знате да је неко користио?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја заиста нисам је видео, али претпостављам, овај човек који је, малопре сам то споменуо, жалио се да не може да напуни те мотороле, да су батерије лоше и тако, претпостављам да је он човек био задужен да ради са том или већ неко од људи из јединице којом је он командовао.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Када сте кренули за Ловас, поменули сте да је био један камион или више камиона, односно нисте били сигурни колико је било, а да ли знате, ко је возио те камионе, да ли је то био војник из Ваше јединице или из неке друге јединице?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Није ми познато.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Да ли је Перић Дарко као командант одреда ишао са Вама?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: То сам јуче рекао, ја нисам сигуран да ли је Дарко у том тренутку био сам, кажем, да ли су била ту једна, два или можда, али вероватно тако, заиста не могу да се сетим.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Да ли је ишло неко обезбеђење са Вама, војна полиција или неко други, ван Ваше јединице?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Мислим да није, али не бих.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Да ли се сећате да је било пунктова које сте пролазили?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не сећам се.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Када сте стигли у Ловас, да ли Вас је неко дочекао ту?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, то сам јуче рекао, мислим да нас је ту неко примио, нисмо могли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је јуче причао, ја сам га баш то питала.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Претпостављам да нас је неко од сигурно ту примио и рекао нам је и где ћемо спавати и тако.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Рекли сте да сте видели потпуковника Димитријевића у школи. Да ли можете да одредите, када је то било?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја заиста нисам сигуран, ја знам да сам човека видео у згради школе, сигуран сам да је то било, па ја мислим пре тог састанка, свакако пре састанка са Дарком који је одржан. Е сада, које је то време, доба дана било, заиста не бих могао да кажем.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас питам, за време тог Вашег боравка у Чаковцу, за време боравка у месту Ловас, да ли је приликом састанака команданта одреда и командира чете и вас командира водова, било када

Дарко Перић помињао да је добио неко наређење од неког потпуковника Душана Лончара?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Тога се заиста не сећам, то ми није познато, не, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите даље.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Господине Јосиповићу, у вези вечерњег састанка који је одржан пре инцидента на минском пољу, када је Перић Дарко пренео наређење, да ли је споменуо када је говорио о планираној акцији, да се искључиво војска креће путем?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја заиста не могу да се сетим детаља како је он човек рекао, али нам је рекао да ће са нама ићи један број водича који знају где су ти виногради, није ми то у сећању.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Када је први пут Перић споменуо да ће акцију водити човек из «Душана Силног»?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Дарко је први пут споменуо да ће акцију водити неко други, значи, након тог одржаног састанка, када је било евидентно да Влајковић то неће урадити, ако нећеш ти, има ко хоће и тако, мислим, сада, када је то тачно.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Да ли је то вече Перић рекао Влајковићу, нећеш ти водити акцију, водиће човек из «Душана Силног» или је накнадно то одредио?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Колико се ја сећам, да је на том састанку управо речено, ако нећеш ти, има ко хоће, да ли је споменуо да ће то бити човек из «Душана Силног» или је рекао неодређено, има ко хоће?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја знам да је он рекао да ће са нама ићи један број припадника одреда «Душан Силни», сада, да ли је тада рекао да ће или је то тек ујутру, не знам, не могу, не могу да се одредим.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Рекли сте да је војна полиција узимала од Вас изјаве и описали сте на који начин. Да ли Вам је познато да осим Вас и Јосиповића, да ли је узимала од неког другог војника или од самог Перића, да ли су узимали изјаве тада и на који начин, ако сте то сазнали?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја нисам имао сазнања да је било ко осим нас давао изјаве, то сам први пут видео и овде да је још људи давало изјаве везано за тај догађај.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Имам још једно питање само. Да ли сте Ви непосредно после дешавања на минском пољу за све ове године, имали прилике да разговарате са Перић Дарком о свему ономе што се десило тада, ако сте разговарали?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Са Дарком нисам разговарао, значи након тог догађаја, од повратка у Ваљево, даље нисмо о томе разговарали.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ. Хвала Вам, Бранко Лукић, адвокат, бранилац Влајковића. Дobar дан, господине Јосиповићу.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Дobar дан.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Ја ћу врло кратко. Питани сте и објашњавали сте око оклопних средстава која су тражена да би се извела акција. Да ли се сећате, да ли је том приликом тражено и оклопно возило које је облика тенка, али на себи има.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Имам приговор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Питали сте шта је рекао, е сада, ако му се сугерише шта треба да одговори, онда то није дозвољено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја нисам чула питање до краја.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Почео је са питањем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не могу да забраним док не чујем питање до краја. Изволите.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Можда је колега делимично и у праву, ја ћу отворено питање да поставим. Да ли се сећате, да ли је тражено неко специфично оклопно возило поред тенкова?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја заиста не могу да се сетим, знам да смо тражили некакво оклопно средство, али дозвољавам могућност да је постављено и неко такво питање, значи, мени су тенкови некако у сећању, да смо то тражили.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Добро, хвала Вам. Када објашњавате како се крећете у колони, мислим да је остало мало нејасно, пошто сте рекли «идемо», објашњавате да су цивили у средини и кажете «идемо Влајковић и ја са стране». Шта сте мислили под тим да идете са стране, да ли идете са стране тих Хрвата, или са стране у односу на целу колону?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Разумем, ми се крећемо у строју заједно са осталим војницима, али се налазимо у колони која се налази са леве стране, са леве стране, значи, тих људи, значи практично смо у строју, нисмо изван строја, ми смо у строју.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Добро, хвала, то је што ми треба, хвала. Пуномоћник оштећених, госпођа Кандић, Вам је предочила чињеницу да су добровољачке јединице стављене под команду ЈНА и рекла Вам је да сте и Ви члан ЈНА: У том моменту, да ли су ти добровољци били под

Вашом командом или под командом командира чете, Влајковића, да ли Вам је познато?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не, они нису били под нашом командом.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: То би било све што сам имао, хвала Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв. БРАНКО ДИМИЋ: Да ли Вам је познато на ком нивоу одлучивања се може донети одлука о заједничкој употреби једне чете ЈНА и добровољачке неке формације, назовимо, ко је властан да о томе донесе одлуку?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, свакако на неком вишем командном нивоу, сигурно то није командир вода и командир чете, сигурно на неком вишем командном нивоу. А сада тачно и прецизно на ком, заиста не бих могао да одговорим.

Адв. БРАНКО ДИМИЋ: Немам више питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Господине Јосиповићу, Ви сте дали већ одговор на неколико питања, па бих ја само мало да их допуним ако може. Рекли сте да је у школи било још људи у моменту када сте се сместили у школу и дали сте објашњење да не можете да опишете како су били обучени, какве су униформе имали и томе слично. Да ли је то тачно?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Да.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Будите љубазни, кажите ми, да ли су ти људи неке припадали, да тако кажем, значи, војска ЈНА; територијалци из Крагујевца, добровољци из Ужица, било какво име и презиме?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја немам сазнања, заиста не знам коме је та јединица била потчињена и коме су припадали, заиста не знам.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Колико је људи ту било?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не бих знао да кажем, ја нисам са њима непосредно контактирао.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Хвала. Будите љубазни и кажите ми, ујутру када сте кренули из школе, да ли су ти људи који су били у школи., кренули са Вама?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: И то не знам, не знам, не сећам се тога.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Не сећате се?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не сећам се.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Будите љубазни, кажите ми, да ли је у време Вашег боравка у Ловасу било добровољаца из Ваљева?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја не знам да ли је било добровољаца из Ваљева.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам га то питала јуче, нема то сазнање.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Немате то сазнање? Хвала. Ви ћете ме опоменути, али имам утисак да се са неким појмовима мало просто слободно расправља кроз излагање господина Јосиповића током јучерашњег и данашњег дана, па бих ја пре тога да их мало појаснимо. На Ваше питање, госпођо председнице, данас господин Јосиповић је рекао да цитирам, ако сам тачно записала, а трудила сам се, «доброволац из «Душана Силног» није био командир чете, већ само неко ко води у акцију, јер познаје терен, то сам чуо од Дарка Перића» и тако даље и тако даље. Па бих ја сада просто молила да ми господин Јосиповић каже, шта у војничком жаргону значи водич акције, неко ко води у акцију? Каква то овлашћења подразумева, обавезе, права, сасвим свеједно?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Разумем, ја заиста не могу да кажем шта би то у војничком жаргону значило, значи, једноставно означава некога човека који у том тренутку због одређених околности, води неку јединицу, иако није, ето, формацијски из њеног састава, мислим.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Како, господине, води, Јосиповићу, географски само води, ајде да будемо мало просто колоквијални, а Ви ми нећете замерити, туристички, онако као туристички водич, не мислим туристички, али као неко ко познаје знаменитости, па ће га одвести тамо и ништа више?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, не у том смислу, значи тако се може понашати неко ко је водич, али значи тај човек ипак има неке друге задатке, веће од тога.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Веће од тога? Добро, хвала. Господин Јосиповић је у неколико наврата одговорио на питања, покушавајући да појасни изглед човека који се појављује као тај који води акцију, значи не командује, него вођа, шта год то сада значило, а веће ће то да цени, па је у више наврата употребио термин само «вероватно нам је неко рекао да је то тај човек из «Душана Силног»; па је онда такође рекао, «вероватно је то тај човек који је командовао и пуцао»; па је «вероватно наредио скретање тај човек који је командовао», па бих ја просто молила, на скали вероватноће, један до десет, шта је то вероватно?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Госпођо, ја заиста не могу да то нумерички обележим, али, кажем, пошто ми то није у неком јаком сећању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, одбијам одговор на то питање, јер нисте ни конкретизовали шта је то.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Судија, то је степен вероватноће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: То је за мене битно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није нон-стоп тврдио вероватно и за сваку ситуацију, па Ви реците за које.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Управо сам Вам цитирала три ситуације где је употребљен термин «вероватно». Значи, ситуација када објашњава, на Ваше питање овде, када објашњава немогућност да се сети изгледа тог човека, што потпуно поштујем, с обзиром на разлике у годинама од тада до данас, каже «вероватно нам је неко рекао да је то тај човек», па онда на Ваше питање, да ли је то човек који је рањен пуцао, одговара «вероватно да јесте»; па на Ваше питање, ко је наредио да се скрене у то поље, он каже, одговара «вероватно, тај исти човек који је командовао, нисам видео, чуо сам глас», па је то сада просто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта је сада Ваше питање?

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Молим Вас, колика је та вероватноћа, на основу чега је та вероватноћа заснована, на основу чега се тврди да је то тај човек, просто на основу чега? Вероватно је нешто што.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, има право, можемо само.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Само дозволите, госпођо председавајућа, само због тога што не могу апсоолутно да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се Ви сећате или се не сећате или шта?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја извлачим само некакву претпоставку из свега тога, значи, не сећам се потпуно.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Хвала лепо, ништа више, не сећам се извлачим претпоставку, судија то је за мене сасвим довољно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, шта значи скала.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Како ће се та скала ценити?

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Па, могу да Вам причам о једној судској пресуди Врховног суда на ту тему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Хтела бих да Вам само нешто кажем, да питам господина Јосиповића. Да ли је критичном приликом он или људи из.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не чујем питање због галаме.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли су критичном приликом он и људи из његове чете, вода, имали било какве ознаке на својим униформама, у смислу чиновна?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не, ми смо чинове скинули још у време поласка из Шида, значи, током кретања по селу Товарнику на ратно захваћно подручје, јер нам је тада речено да поскидамо чинове, да би се официри заштитили у том смислу да не буду приоритетна мета.

Аев. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Није остало никакво обележје војске, да ли је тако? Да ли је господин Јосиповић критичном приликом имао шлем на глави?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја заиста не могу да се сетим, кажем, јуче сам причао о томе, нама је основна капа била качкет, да ли смо, да ли сам ја том приликом имао шлем на глави или нисам, заиста не знам, верујте.

Аев. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли је неко од војника из његове чете, вода, имао шлем?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: И о томе не могу, јуче сам причао, значи, ја дозвољавам могућност да је било шлемова. Да ли је или није, ја не могу да будем, не сећам се, не сећам се.

Аев. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро. Господине Јосиповићу, да ли можда можете да определите у ком моменту Вашег кратког боравка у Ловасу, ако сам добро разумела, то је од касних поподневних часова до преподнева сутрадан, сте чули први пут за термин «Душан Силни»?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Опростите нисам.

Аев. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Чули нешто?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Када сам први пут чуо?

Аев. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да, да, у ком моменту, можете ли да определите?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, не знам, верујте, да ли је то можда приликом самог доласка у село Ловас када нас је тамо неко, вероватно, сачекао и тако, вероватно је рекао да ту има и тих људи из одреда «Душан Силни», заиста не могу да се сетим, када сам први пут то чуо, заиста не.

Аев. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: На питање председнице већа, колико је људи било у другој врсти, обзиром да сте определили да су три врсте постојале на том пољу, распоређен, Ви сте рекли око петнаестак укупно, а определили сте да сте двојицу или тројицу видели у моменту када је почело дешавање на пољу. Да ли су ти људи били у тој врсти испред Вас, значи то троје људи?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја мислим да нисам рекао да је било петнаестак људи у тој врсти, ја сам рекао да је по неком мом сећању, било укупно петнаестак људи који нису припадали нашој јединици, а да се испред нас кретао један број добровољаца, сада, колико тачно, заиста

не знам, а да је један број њих био у строју заједно са нама војницима. Мислим да сам тако рекао, немојте.

Аев. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро, хвала, ја сам то онда погрешно записала. И да ли се сећате, да ли Вам је познато, да је дошло до неког инцидента где је неки војник заспао на некој стражи, па је нека пушка опалила, па, да ли Вам је то познато?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не.

Аев. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Није, хвала лепо.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље од бранилаца питања, нема? Изволите.

Адв. МИОДРАГ ПЛАНОЈЕВИЋ: Добар дан, Јосиповићу, адвокат Планојевић, бранилац Петронија Стевановића. У овом Вашем данашњем исказу када сте рекли да сте ушли тамо у те просторије, тј. двориште те задруге, на питање браниоца, да ли сте познавали, да ли сте чули за неког Петронија, Ви сте рекли да сте тог Петронија тамо видели, да сте чули за њега и рекли сте да тај Петроније не личи на овог Петронија Стевановића физички и колико сам ја Вас схватио, тај Петроније кога сте Ви тамо видели, је био много вишљи и крупнији од овог Петронија. Мене интересује, моје питање је, да ли сте тог Петронија видели у дворишту те задруге, тог Петронија о коме Ви причате, тог високог и крупног Петронија и шта је тај Петроније радио у дворишту задруге, ако је тамо био?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја сам рекао да изглед тог човека за кога ја везујем име Петроније, није овакав како господин Петроније сада изгледа, него да је тај човек баш крупнији доста од њега, пре бих рекао стаса господина Девчића, рецимо по висини и тако, овај, а овај човек је можда мог раста или чак можда и ннжи од мене.

Адв. МИОДРАГ ПЛАНОЈЕВИЋ: Да ли сте видели тог крупног човека, за кога Ви везујете име Петроније у дворишту задруге оно јутро када је било минско поље?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја сам чуо то име да се спомиње, то је вероватно, сигурно је тај човек био ту, кажем, чим ме асоцира на неког човека, а сада шта је тај човек радио, заиста не бих могао да.

Адв. МИОДРАГ ПЛАНОЈЕВИЋ: Значи, не сећате се шта је радио, да ли је он?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не, кажем, чуо сам то име Петроније и везано за све те догађаје, а.

Адв. МИОДРАГ ПЛАНОЈЕВИЋ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље оптужни да ли имају питања? Оптужени, ко има од оптужених питања? Љубан Деветак? Нема, даље. Нема нико? Дарко, Миодраг Димитријевић.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Господине Јосиповићу.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Изволите.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Рекли сте, овај, у Вашој изјави јуче да су људи још у Ваљево осећали страشان страх.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Да.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Од непознатог, од одласка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало гласније, сада Вас тешко ми чујемо.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Од одласка, од свега онога што ће се тек десити, овај, тамо. Да ли сте то некога, некога, а зна се кога сте морали да упозорите на тако нешто и ако нисте, зашто то нисте?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Нисам упозорио никога, али логично је и нормално да људи који се спремају за одлазак на ратиште, буду уплашени. Ја мислим да је чак приликом постројавања јединице, овај, речено, људи, људски је да се плашите, није ништа, али водите рачуна о себи, чувајте како се понашате и тако, чувајте своје главе.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: А ко је то рекао, господине?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Да ли је то потпуковник Ђокић, Ви, ко је постројавао јединицу доле, заиста не могу да се сетим.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја постројавао јединицу?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Кажем, не могу да се сетим.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Немојте да се, не можете да се сетите, него се сетите, знате ли или не знате?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не знам.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: А не да претпостављате неке ствари, да кажете да сам ја.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не знам, не знам.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Е само Вас то молим. Рекли сте неколико пута да је Перић Дарко од свог претпостављеног Димитријевић Миодрага добио задатак да изврши претрес терена и тако даље, дословце тако. Молим Вас, на основу чега Ви знате да сам ја био претпостављени Перић Дарка, да ли сам ја био на неком Вашем састанку, који сте Ви одржавали у одреду, да ли сам ја пред Вама наређивао неко, издао неко наређење Перић Дарку, да ли сам у било какву команду и било где и било за шта, овај, издао и да ли сте Ви били можда присути када је мени тај мој потчињени подносио неки рапорт или нешто слично?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Господине потпуковниче, ја сам само пренео оно што нам је Дарко рекао, да је добио наређење од Вас.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Господине Јосиповићу, Ви сте тврдили, дословце сте рекли, да је од свог претпостављеног

Димитријевић Миодрага добио задатак, нисте уопште рекли тада, јуче односно, да је то Ваша претпоставка да сам ја био његов.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, немојте, ја тачно знам шта је рекао господин Јосиповић, да је од Дарка Перића чуо да је такво наређење од потпуковника Димитријевића, према томе.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Добро, идемо даље. Кажете да Вам је Дарко рекао да у виноградима је могуће очекивати бункере, митраљеска гнезда, снајпере и слично. То је опет једноставно немогуће, немогуће, јер Дарко Перић, Дарко Перић није такав, такву информацију ни од кога добио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је саопштио оно што је њему рекао Дарко Перић, а да ли је то могуће или немогуће, то је нешто друго.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, на основу тога су, госпођо судија, овај, они тражили тенкове, они су тражили тенкове и борна кола и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас молим да му постављате значи питања или да евентуално имате примедбе на оно што је он рекао, а да коментаришете да је немогуће нешто што је њему Дарко Перић тамо пренео, па то, мислим, не долази у обзир, не води ничему.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Када идете у такозвано чишћење терена, а са собом, са једне стране и са друге стране, у средини водите четрдесет људи који су defacto, defacto непријатељи, јер чим нису наоружани, они су defacto непријатељи, супротна страна. Како четрдесет људи Вас тридесет може врло лако да почисти, да ли се питате уопште, шта је то и шта, заправо, то значи, каква је то акција, да ли је то то чишћење на које сте Ви били упућени, молим Вас?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја уопште нисам споменуо термин «чишћење», колико се сећам, можда јесам, али чини ми се да нисам, ја сам рекао да смо добили задатак да идемо у претрес рејона винограда.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Добро, претрес, претрес или претрес, узмите претрес. Да ли је то могуће?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Да ли је могуће?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да ли је могуће да Ви у претрес терена водите четрдесет ненаоружаних људи за које не знате ни ко су ни шта су ни одакле су, ни где их водите, господине.

Адв. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Он Јосиповић, није изјавио да он води ту бројку тих лица, па бих замолио господина Димитријевића да буде прецизан, ако цитира исказ Јосиповић Радета, хвала.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Тачно је да Ви нисте водили, али сте Ви обезбеђивали с једне и с друге стране сте имали колону која је

обезбеђивала те две колоне које су биле између, између вас, а Ви сте били борбена јединица којој је одређен, одређен задатак да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је сада прича, али, шта, како гласи питање, конкретно?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да ли је њему уопште, да ли је уопште имао овај у глави шта се заправо дешава?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево да преформулишемо његово питање, крећете у акцију претреса терена, да ли тада размишљате, а шта ће нама ови цивили тамо и то у толиком броју?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, знате шта, човек у таквим ситуацијама, кажем, и у страху од свега тога што нас неизвесност очекује и шта се дешава, присуствује тим сценама, сигурно смо се питали и тако, али сада, нико није нешто одреаговао, јер је постојала реална опасност да будемо изложени и ми нападу можда или удару од тих људи који су се налазили ту, значи, једноставно, били смо лишени командне улоге, нисам имао, апсолутно ништа нисам командовао и нисам о томе размишљао, значи нисам одредио да ти људи, нити буду ту затворени, нити да буду одатле изведени, нити да иду са нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, добро, управо због овога што сте сада рекли, кажете, постојала је нека опасност да будете изложени некој ватри, шта ће сада цивили се воде у правцу неке локације где може доћи до ватре?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, верујте нисам о томе нешто посебно размишљао, ја у тим тренуцима заиста не могу да кажем какве су ми мисли биле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Где чак Ви имате информацију да су бункери, да су митраљеска гнезда, макар како сте Ви то изнели јуче, митраљеска гнезда, снајперисти и оно остало, Ви водите групу цивила ненаоружаних, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли имате даље питања?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Када колона маршује, онда је обично овако по један, од шест до осам метара растојање, тако, од шест до осам метара растојање од војника до војника, шест до осам метара растојање.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Да, да.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Исто је то у стрељачком строју од шест до десет метара, овај, та колона, та колона, од тридесет људи, коју сте Ви пратили, да не кажем водили, пратили, ако прорачунате то, она је требала да буде дуга 180 метара, да ли је тако?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Господине.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Приговор, приговор. Он је сам рекао да су били на раздаљини од метар, метар и по, па су се развукли, па је то било педесет, шездесет метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сада, диктирате му правила и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не диктира он правила, питао је да ли је шест до осам метара, он одговара тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, није питао, него је тврдио, па је он.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја, господин тужиоцу, одговорио, господине тужилац.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Дозволите, ја сам био можда мало непристојан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како гласи Ваше питање, господине Димитријевићу?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да ли је, да ли је, да ли је цела та ливада била толико дуга, дуга, колико је била дуга та његова колона?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То све причамо о колони или о врсти или о чему, у ком моменту, конкретизујте то.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја сада питам за колону, а питаћу касније за врсту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како гласи питање, поновите, да ли је цела та колона била дугачка.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да ли је цела та колона била дуга толико колико је било дуго минско поље?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он се већ изјаснио, да је колона била дугачка око шездесет метара.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Тако је, до шездесет метара, значи, у тим појединим тренуцима када се мало развуче и тако.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Добро, господине. Ако је, ако је растојање између људи, како сте рекли, било метар до метар и по, до једног и по метра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, где растојање између људи?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Растојање између људи у колони, ако сте Ви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он се то није изјашњавао о растојању између један и другог војника у колони, то није рекао.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја сам га то питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја сам га то сада питао, он тврди да је то шездесет метара, значи да је било растојање два метра између, између сваког војника, да ли је тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, није се изјашњавао о томе.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Али је рекао, чим је рекао шездесет метара, значи да је два метра, тридесет људи пута два, то је шездесет метара.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Нас има више од тридесет, тридесетак је било војника, има још петнаестак тих људи који су са стране, двојица добровољаца, знате када се крене, Ви сте високи официр и знате и када сте водили колону редовне војске да се она зачас мало заостане, неко изгуби корак, неко ово.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Добро. Господине Јосиповићу.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Реците.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ако сте из таквог поретка, ако је неко наредио да се скрене десно, колико је времена требало тим људима да се окрену удесно и да дођу на растојање између себе, одстојање, односно, између себе на метар, до метар и по, како сте Ви то рекли или како сведоци кажу, да су се ухватили за руке, колико је времена требало?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја заиста то не знам.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Молим?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не знам.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не знате? Па, требало је толико времена да сте Ви могли да реагујете да питате тога ко је наредио или било ко да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немојте да одговарате, то су питања.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Добро, океј.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И његови одговори, а Ви одговарате.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: У истрази сте рекли да сте до тог пута земљаног, што јуче то потврдисте, да после удеса, да сте тамо били са неким, са неким, да проверите, да ли је тај пут заиста миниран, да је тамо била нека жива ограда и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То није рекао у истрази, не, мислим, ја бар немам да је то изјавио.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Госпођо, то је сигурно изјавио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, реците нам где, на ком записнику је то изјавио.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја нисам ниједног тренутка рекао да сам са неким био тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где у истрази?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Добро, није важно, онда је рекао јуче, нека буде, пошто немам сада ту записник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја то чула јуче нисам. Ви сте то нешто помешали.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Нисам ништа помешао, госпођо, сигурно и да је била нека ограда, да када су видели пут, да уколико би кренули тим путем, настала би паника, па би се прескакала ограда, па би било још више мртвих него је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није то, он је јуче у вези овог споредног пута, рекао да је имао касније сазнање да је и тај пут био миниран. Ја сам га питала, одакле Вам то сазнање, он је рекао, не знам ко је то рекао, не знам ко је то проверавао. Ето то је било све везано за ово. Никакво прескакање ограде, никаква чуда, ја не знам о чему Ви сада причате.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Видим да неке ствари, овај, или нисте хтели добро да разумете, да пратите, или тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, не, имамо сви транскрипт, сви смо овде присутни на суђењу, према томе, не можете тако да причате.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Добро, нема везе, видим ја чему то води. Питам Вас, овај, да ли сте уопште ишли да погледате тај пут и да ли сте уопште знали да постоји тај пут са десне стране, макадамски, односно земљани пут?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Нисте знали?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Нисам знао, како сам могао знати, када нико ме није одвео да ми покаже на терену.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: А како мислите да би могао неко да Вас одведе да Вам покаже на терену, када су тамо бункери и митраљези и оно остало? Да ли је то било могуће?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не разумем, где да су бункери?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Бункери су ту у висини винограда, тај пут је у висини.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја не знам уопште где су виногради.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Тај пут је у висини винограда, рекли сте да су виногради, рекли сте да су виногради са леве стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није то рекао, него, молим Вас, па немојте.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Добро, нема везе. Рекли сте још нешто, да сте у Чаковцу били размештени у Дому културе. Да ли сте сигурни да је то био Дом културе?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Готово да сам сто-посто сигуран, јер се сећам да је ту била једна бина, значи, то је очигледно била просторија која је намењена за некакве културне активности у том месту, мој вод где је био.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да, да ли знате можда ко је био размештен у школи? Не знате?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Дозволите, да ли је у школи била смештена команда одреда.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Јесте била и команда одреда и још неке јединице.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не знам.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја стварно не знам које су, али су још неке јединице.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не знам то, али мислим да је команда била у школи, мој вод је био тај, кажем, Дом културе. Један вод је био доле на изласку из села, у оној приватној кући, а један је био на супротном крају села, да ли је то, ми смо је звали нека кинеска амбасада, онако у том стилу неки кров.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Добро. Рекли сте да сте ме видели у школи у Ловасу када је долазила, у Чаковцу, када је долазила нека делегација и то вероватно сте ме видели, не знам шта сте Ви тражили код те делегације тамо, да нисте били.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Делегација је дошла да посети војску на ратишту и да су обилазили све јединице и донели нам цигарете и већ шта се у таквим приликама доноси.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Када сте рекли да сте ме видели у школи, то апсолутно у школи у Ловасу, то апсолутно, односно, да у Ловасу, да сте ме видели у школи, када сте Ви дошли, то апсолутно није тачно, апсолутно није тачно и то је најобичнија лаж.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Моје сећање је да сам Вас видео.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Јер сте Ви први који је то рекао да сте ме тамо видели, а ја сам први пут у ту школу ушао 18.-ог навече када сам покушао после, после догађаја, да одем и да разговарам са Перић Дарком, шта се заправо десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је значи примедба на његов исказ.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: То је примедба на његов исказ. Рекли сте у једном тренутку да мислите, да ни сам Перић није знао да ће са Вама ићи добровољци, добровољци, па Вас питам, о чему сте, заправо, целе ноћи се свађали и овај, у команди, овако карикирано речено – свађали, да ли су то били цивили, да ли су то били добровољци, да ли су то били неки неорганизовани, овај, састав и тако даље и тако даље.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Госпођо председавајућа, ја се заиста не сећам да сам рекао да ми се чини да ни Дарко није знао да ће ићи добровољци. Ја сам рекао да сам имао утисак да ни он човек није знао

где су минска поља и, а то нисам рекао, да ће ићи са нама добровољци, нисам рекао.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: То је само, то је само утисак, господине, не можете да тврдите нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То заиста оптужени Јосиповић није рекао да ни сам Перић није знао да ће ићи добровољци. Идемо даље.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Добро. Ви сте овај завршили школу ову војних, школу резервних официра, да ли је тако?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Да.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: У тој школи резервних официра сте полагали правило службе.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Да.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: У том правилу службе, у тачци 37. дословце пише ово – ако неко добије наређење које представља кривично дело, дужан је да одмах по том сазнању, обавести претпостављеног старешину који је такво наређење издао. Обзиром да сте Ви мислили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како гласи?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да сте Ви мислили да сам ја претпостављени старешина Перић Дарку, зашто ме нисте обавестили о томе што Вас је обавезивало правило службе?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Зато што у томе што нам је Дарко рекао, да идемо у претрес винограда, нема елемената, очигледних елемената кривичног дела, ја не видим ту шта је кривично дело отићи да се претресе виноград.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: А цивили?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Цивили су, рекао сам, када смо сазнали уопште за њих.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Када сте сазнали, зашто ме нисте обавестили?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја заиста не могу, нити сам знао где се Ви у том тренутку налазите, нити.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ако сте ме видели у школи, знали сте где се налазим, да сам ту негде близу, ако сте ме видели у школи.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Видео сам Вас у школи, то сам сигуран.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Добро.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: То ми је у сећању.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Добро, идемо даље. У том истом члану стоји – ако не обавестите његову претпостављену, претпостављеног, онда сте дужни да обавестите вишег старешину од

старешине који је, по чину, од старешине који је наређење издао. И по томе ме нисте обавестили, био сам потпуковник, значи био сам виши.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Господине.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Због чега то?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Димитријевићу, ја сам рекао да никакво наређење нисам примио од командира чете, нити од команданта одреда да је било какво наређење пренето на мене, да су сва командна овлашћења била пренета на човека, кажем, условно речено, из одреда «Душан Силни».

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Господине, поново понављам, сам развој догађаја, сам развој догађаја, вођење ненаоружаних цивила, вођење овај у две колоне и оно остало, Вама као официру, морало је да укаже на то, морало је да укаже да нешто није у реду, да нешто није у реду и немогуће је да се из правила службе икада, икада, заборави то која се наређења у војсци не извршавају. Па, господине, то врапци у касарнама знају.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Немојте мени предавање држати сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немојте сада ту предавања да држите, него имате ли још питања?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Имам још питања, јер то ми није изнео, нити ми је упознао. Да ли сте можда негде прочитали у новинама шта је живи штит, да ли сте прочитали у новинама, шта је живи штит и за време овај рата на Косову, често пута су Шиптари примењивали, па су децу слали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте да коментаришете и причате о рату на Косову, него да чујем питање како гласи.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да ли сте икада чули шта је живи штит?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Нико ми није дао дефиницију живот штита.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Добро. Значи, нисте чули никада ни о односу према заробљеницима, односно у рату, односно по Женевској конвенцији и о односу према цивилима у рату?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није чуо каже.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Нисте чули о томе, да ли је тако?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Оппростите? Да ли сам чуо за Женевску конвенцију? Чуо сам.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да. Па, како сте онда, овај, пристали на овако нешто, на овакав задатак? Да учествујете у њему, господине?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја нисам имао командну улогу, био сам ту присутан у строју као и сваки војник што се у том тренутку налази у строју, то је то.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Господине Јосиповићу, Ви сте могли те људе да обезбеђујете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте сада да слушамо шта је могао, шта би било када би било, него ако имате у вези тог догађаја неких конкретних питања.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Питам конкретно питање, могли сте да их водите и на стрелаше.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То није питање.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Зашто их нисте питали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То није питање, молим Вас.

Адв. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Судија, ја бих предложио ако може само преко Вас да иду питања, да не буде директно обраћање и некакве констатације непотребне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још питања или нема?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ево само да погледам, имам још питања, али прескачем нека, зато што видим да нема сврхе да се питају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте се директно обраћати оптуженом, неко преко председника већа, с обзиром на формулацију Ваших питања.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Преко Вас ћу. Добро, већ је ово расправљено, овај, госпођо председавајућа, да је он директан, обзиром да је официр.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немојте сада, реците ми, да ли имате даље питања или немате, немамо ми времена ту да правимо размак пола сата од једног до другог питања.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Добро, немам више питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, оптужени Дарко Перић.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Добар дан. Пре него што поставим прво питање, направићу само мањи увод да би олакшао одговор. Сви твоји пријатељи а и они који мене познају кажу да си частан и поштен човек и ја то мислим, без обзира на мало одступање у неким твојим изјавама са којима се ја не слажем. Па, с обзиром да ће овај процес вероватно неко некада изучавати због наше деце и због неке истине, ти си изјавио да је Радован Влајковић одбио да командује четом. Питање гласи, да ли си спреман да промениш тај исказ?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да ли би га променио када будеш спреман?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Како да променим када сам ја то тако рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Перићу, окрените се према мени и преко мене постављајте питања.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Вама?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Мало ми је незгодно, ово ми је ниско, па мора да се сагнем због читања, ја се извињавам ако Вас не гледам док постављам питања. И јуче си изјавио да у јединици имаш школске другове, комшије и пријатеље. Да ли можеш да наведеш који су то школски другови, комшије и пријатељи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, школски друг ми је Милан Малетић, комшије, да кажем, условно речено комшије, Станко Параментић, Божић Жика, Зоран Иванковић, радио је једно време са мном у КП Дому, сада не могу свих људи да се сетим, заиста.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: А Милетић?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Милетић Веран.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Милан?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Веран Милетић?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Па, не знам како се зову, ја његово име, Милетић Верољуб је.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Милетић Верољуб, да Веран, њега човека знам, као што сам и тебе, рецимо у том неком периоду познавао са фудбала. Иначе, ми нисмо у неким ближим односима.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Па, ево зашто сам поставио ово питање, господин, помоћник тужиоца може и да види, ја сам овде направио преглед на коме пише, војници Влајковићеви и ту стоји име Малетић Милан, Параментић Станко и Миелтић Верољуб, а са друге стране, пише ови други и налазе се имена ових других. Ове друге сам ја јуче цитирао, јер њихове изјаве се не подударују са изјавама Влајковића, Јосиповића, Малетића, Параментића и Милетића. Да ли сматраш да је то случајност што сам ја овако погодио, не погодио, него што сам претпоставио овакву ситуацију?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не разумем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбија се одговор на то питање, поново Вам кажем да се мени обраћате, а не њему лично.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да ли одбијање командовања нешто што је ипак битно и што је специфично, да би већина актера тих догађаја присутних то требали да запамте?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Слажем се да је то.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Можеш ли да ми онда одговориш, како два командира вода, Стојковић Живан и Плавшић Мирослав, тога се не

сећају, а војници који су дали исказ Пребег Борисав, Милетић Зоран, Лекић Драгош, Божић Живорад и курир командира чете, Симовић Саша, то ни у једном моменту не спомињу у својим изјавама, нити се иједан тога сећа?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја заиста не могу знати како људи дају рзличите изјаве, мислим, сваки има неко своје виђење догађаја. Могуће је да нас двојица гледамо исту ствар, а да је видимо различито, мислим, то се дешава, након протекла од седамнаест година.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Па, ово сам питање поставио само зато што се ова тројица сећају ових већ споменутих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, добро, то ће једног дана суд да цени.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да знате зашто сам поставио питање. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А имаћемо прилике и те људе да видимо у судници.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Ако се предомисле, тешко мени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, ови 'што су овде у Србији, тешко да ће моћи да се предомишљају, мораће да сведоче.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Рекао си да смо камионима дошли из Чаковца у Ловас. Да ли се сећаш, да ли си седео поред возача или позади?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не сећам се да сам седео поред возача.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да ли је одговор да си седео позади?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Заиста се не сећам где сам седео, не сећам се.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да ли се сећаш, колико камиона је било?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, то сам рекао да нисам сигуран, један или два камиона, нисам сигуран, заиста.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да ли се сећаш, да ли си био у првом камиону?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећа се, онда свака друга питања.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Заиста се не сећам, али ако размишљам, ако је био један камион, ако сте Радован и ти ту, а јесте, јел тако, значи претпоставка је да сте вас двојица можда у камиону, а да смо ми остали са војском на камионима, заиста не знам.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: То сам само хтео и да појасним, јер ја знам да сам ја био у првом камиону са Влајковићем, а у пар случајева и он и ти доводите у сумњу да сам дошао са вама, зато сам и поставио то питање.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не, у том смислу, ја кажем, нисам сигуран да ли је, где је Дарко у том тренутку био.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Добро, у реду.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Значи, ја претпостављам да смо сви заједно, што се каже, ту, али да ли сам ја био у камиону, заиста, мислим, то је.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Мало пре овде је постављено једно питање, али по мени није дефинисано. Прво си на питање председника већа рекао да је тај командир Јоца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није помињао.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није помињао командир Јоца.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Тај који је требао да командује, извињавам се, да он није одређен да командује четом, већ акцијом, а на питање заменика тужиоца, си рекао да је одређен тај да командује јединицом. Шта у овом случају подразумеваш под јединицом, нашу чету или комплетно то, ту групу која је била састављена?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Комплетну ту групу која је.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: А по теби, ко је онда командовао нашом четом, пошто чета мора да има командира?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, колико се ја сећам, ми смо били сви заједно ту у истом строју, значи тај човек је комплетно командовао, преузео командну одговорност, сада на који начин, ко је на њега пренео, на који начин му је пренео командна овлашћења, ко му је рекао шта треба радити, ја то не знам.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Може ли значи да се сматра да у том интервалу наша чета није имала командира, јер је Влајковић то одбио?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Влајковић је физички присутан ту, али он човек не одлучује, не доноси никаква, ван командне улоге.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Не, не, питао сам, може ли да се сматра да ми у том моменту нисмо имали командира чете за време те акције?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ми командира чете имамо, чим је човек физички присутан ту. Имамо командира чете, чим је физички присутан, не може бити да нема, мислим.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Командир чете може да буде присутан у чети и рањен у главу и да лежи на носилци и не издаје никаква наређења.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Добро.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да ли у том моменту је он командир чете или неко други командује?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Он није, нити био рањен, нити је био.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Али није командовао?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Није командовао.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: А ко је онда, ја сам лепо поставио питање, значи или смо имали командира чете или нисмо. Ако је Влајковић био ту, онда

је он командовао, ако је био а није командовао, значи нисмо имали командира чете

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Влајковић није командовао значи, никакво наређење Влајковић мени није издао, никакво.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: То је мени јасно да он није командовао, него ја само постављам питање, да ли је чета у том моменту имала командира или не?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, ја, не знам како да га тумачим, мислим, по мени, човек је ту физички присутан, није командовао, није одлучивао, није имао командну улогу у том конкретном задатку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево да преформулишемо питање оптуженог Дарка Перића, кажете, Влајковић не командује, тај добровољац комплетном јединицом, да кажем, и добровољцима командује, а ко командује четом, пошто тај командује целом јединицом, и добровољци и неки мештани, кажете, не знате, сви измешани, чета, а ко командује четом, то сам ја исто Вас питала, па нешто нисте остали јасни ту?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Пазите, у том тренутку, значи, тај човек који је одређен да он командује комплетном јединицом, значи ми смо у том тренутку једна јединица, сви смо у саставу једне јединице и они и ми, значи он командује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: А човек који води то.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Значи он командује четом, другим речима, ми нисмо имали из редова официра и наших људи командира чете?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Нико од официра није командовао том четом од наших официра, ја не знам ко је тај човек био и да ли је имао чин.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да ли сам ја досадашњим својим, твоје искуство из Чаковца, тамо остављао утисак да се трудим да војнички и официрски се понашам?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Да.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да ли сматраш да слање јединице у претрес терена, да при том се не зна ко командује нашем јединицом, јер нормално је да добровољац не може он да командује нашем јединицом, да је то нешто што је јако површно и изненађујуће, с обзиром да сам до сада се понашао официрски?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, у сваком случају, јесте изненађење да неко други командује јединицом, али с обзиром да су изнете, значи, одређене претпоставке онакве какве смо рекли, да ми нисмо имали нити искуства, нити смо имали могућности да се упознамо са тереном, значи,

да ли си ти или неко други одредио тог човека да командује, ја заиста не знам.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да ли се сећаш да сам на том састанку рекао Влајковићу да ће бити извесни командир Јоца и да се са њим консултује у току операције, јер сам добио информацију да он има неког ратног и борбеног искуства?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја се заиста не сећам имена и то, али.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Није битно име, него ово што сам ја рекао.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не, знам да си рекао да ће доћи неки човек да командује јединицом који има искуства.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Ниси ме добро чуо. Ја нисам рекао да дође да командује, већ сам рекао да ли се сећаш да сам Влајковићу рекао да ће одређени командир Јоца командовати добровољцима и да се са њим консултује у извођењу те операције?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Када си му то рекао?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: На састанку.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Заиста не огу да се сетим контекста речи.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: У реду је, није проблем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате да је то рекао?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не могу да се сетим да ли је баш тако речено.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: То значи да нисам рекао или да јесам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, конкретизујте ово, да ли се Ви не сећате да је споменуо неко име или није споменуо?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не сећам се уопште да је у том тренутку споменуо конкретно име, не сећам се да је споменуо конкретно име, заиста не.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Када је Влајковић, по теби, одбио да командује, који је став био вас командира водова, да ли сте се солидарисали са њим, јер вам је први претпостављени, рекли, нећемо ни ми да командујемо или рекли сте, добро, ти немој, а ми хоћемо?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја сам јуче причао да нисмо, да бар ја нисам децидно рекао, е ја нећу, не знам, овако, онако, али из реакција које су биле ту, било је логично да се ми супротстављамо извођењу једног таквог задатка и да је због тога дошло да дође човек који није припадао јединици.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Супротстављање је једно, а одбијање командовања је друго, Јосиповићу, мене конкретно интересује, на том састанку ти ниси рекао?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја нисам, ако то тражиш, нисам, то сам јуче рекао, да нисам конкретно рекао, ја нећу да идем, то нисам.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да ли је то Плавшић урадио?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја не могу да се сетим, заиста не могу да се сетим.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: А овај Стојковић, мислим, командир другог, Стојковић Живан?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Знаш ти Стојковић, шта сада мислиш.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Презиме ме буну.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не могу да се сетим да ли су, претпостављам да нису ни њих двојица конкретно тако рекли као што ни ја нисам рекао. Ја стојим иза тога да нисам децидно рекао, ја нећу да идем.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да ли у том тренутку си ти, пошто си навео у својој изјави, да ти мењаш командира чете, с обзиром да ми сада немамо командира.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Под којим условима, Дарко?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Када није ту, када не командује, да ли си можда у том тренутку помислио да ти треба њега да мењаш?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не, јер да би неко мењао командира чете, овлашћења морају да буду пренета на некога ко мења командира чете, на мене нико није пренео овлашћења да мењам командира чете. Јеси ли мени ти рекао да мењам командира чете у извршењу задатка, да ли си могао то да урадиш?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Па, нисам могао да ти кажем, јер командир.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Да ли си могао да наредиш, Јосиповићу, ти преузимаш команду над четом као командир првог вода?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немојте Ви сада њега да питате, он пита Вас.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Опростите, опростите.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Рекао си да ниси сигуран ко је повео јединицу од школе до задруге.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Тако је, нисам сигуран, не знам.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Рекао си, такође, да мислиш да сам и ја био ту и да сам ушао у неки објекат у кругу или био ту у кругу?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Да.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Постоји ли могућност да ја од школе нисам пошао са вама, већ отишао на тај други задатак?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не, био си са нама, до задруге, до дворишта, сада и ушли смо заједно, и ти и ја и једна група војника. Колико дуго си се задржао ту, даље нисам заиста, значи не могу да.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Тога се детаљно сећаш?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Детаљно?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не сећам се детаљно, Дарко, јер да се сећам детаљно, било би ми много лакше данас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, даље?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Мало пре си добио једно питање од потпуковника Димитријевића, па чисто, морам да га и ја поновим, али у некој другачијој форми. С обзиром да сам ја на састанку рекао да сам такво наређење добио од потпуковника Димитријевића, коме би ти да си знао да је то кривично дело, могао да се обратиш, с обзиром да сам ти га ја пренео, а потпуковник Димитријевић га донео, да ли си знао неког вишег официра од потпуковника Димитријевића?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не, нисам познавао никога од виших старешина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево сада морамо да прекинемо, јер друго веће овде има суђење.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ ПРЕКИДА у 14 часова и 30 минута и биће настављен дана

*18. септембра 2008. године,
са почетком у 9 часова и 30 минута.*

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИИ ВЕЋА - СУДИЈА